

БЮЛЕТЕНЬ

Пробогу Ю. ОУН

С
Л
А
В
А

У
К
Р
А
Ї
Н
І
!

ПОСТІЙ, квітень, 1970 рік.

Дорогі Подруги і Друзі

Висилаючи на ваші адреси Бюлетень Проводу Юнацтва ОУН звертаємо увагу, щоб ви уважно перечитали вступну частину у якій, крім оцінки стану на відтинку Юнацтва ОУН є "дерективні напрями", які вас зобов'язують. У праці з юнацтвом ОУН на зенових сходинках старайтеся використати ці матеріали, які слідують після вступної частини.

В цьому письмі робимо лише короткий перегляд стану та подаємо орієнтаційний план діяльності Юнацтва ОУН нашого терену на 1970 рік.

ж ж ж

Стан в юнацтві ОУН на нашому терені хоч не досконалий, але назагал задовільний. Членські кадри поволі збільшуються і росте число клітин. В більшості клітин ведеться систематично виховна праця, у деяких з перебоями але є й одна клітина, в якій вже віддовшого часу невідбуваються заняття, а терен, де знаходиться ця клітина є дуже важливий у системі нашої організації і цілого українського організованого життя. Не всі виховники юнацтва ОУН втримують високий стандарт поведінки юнацтва. Часто толерується невідповідності, що їх допускається юнацтво і прояви нездисциплінованости. Запізняються на сходини юнацтво, нераз і виховники, які часом приходять слабо приготовані на заняття до звена. Звичайно, є це випадки, які можна легко і треба рішуче визбуватися.

Не дивлячись на труднощі, які маємо у виховній роботі більшість юнацтва ОУН є відповідного в організації успосібнення. Воно прагне проявити себе у дії, має відчуття своєї ролі, працюючи щиро в міру досвіду і сил в системі українського громадського життя, не ухиляється від доручень. Найкращим прикладом останнього була проба - акція, що недавно була виконана. До проби явились усі юнаки, не знаючи ваги завдання, яке їх очікувало, а завдання могло бути ризиковне. За виконання доручення висловлюється вдоволення Проводу Юнацтва ОУН усім юнакам, які здали цю пробу добре.

До тепер не віднотовано офіційного відходу когось з юнацтва від сітки юнацтва ОУН. Правда деяка частина юнацтва ОУН знаходиться в пасивному стані. На це склалися різні причини: особисті урази з відношення виховника чи когось з молодих друзів, брак ризиковних акцій - аргументують інші, вишкільні сходини - є причиною для тих, які вступали до Юнацтва ОУН не так навчатися, як діяти. Пасивне юнацтво не скреслюється з реєстру. Воно залишається далі на стані в кожній клітині. Якщо не знають вони цього, то треба обов'язково при нагоді сказати, що для них залишається відкрита дорога до активізації. В минулому з цього деякі скорис-

талися. У життєвих коливаннях молоді треба мати деякі взгляди для неї, розуміти її і в цьому плані треба дати їй час на роздуми і ясна річ, можливість повороту до Організації. Засада бути терпеливим по відношенні до молоді і юнацтва - завжди оправдується. Провідні одиниці, які працюють з юнацтвом не можуть бути дрібничковими, не зражуватися якимнебудь "вискоком" молоді і не повинні робити серйозних висновків на підставі легковажних висловів молодого юнака і за них засуджувати молоду людину, бо вона ще не є цілком сформованою одиницею а в процесі нашої формації. Це засада Проводу Юнацтва ОУН і вона не дозволяє проводам місцевих клітин легко позбуватися, відсувати поза організовані лави молоду людину, над усвідомленням якої, працювалося багато літ.

Очевидна річ, що стан на відтинку Юнацтва ОУН на нашому терені міг бути кращий, якщо б Референт Теренового Проводу Юнацтва мав більший вгляд у працю юнацьких звен та більше зустрічей з провідним активом юнацької сітки. Перевантаженість імпрезами, засіданнями і нескінченною ніколи роботою у пов'язані з усіма секторами нашого тут організованого життя, не залишалося практично референтові вільного часу на послідовну контролю діяльності обласних Юнацтва ОУН, станичних, виховників і звен. Створений юнацький провід не увійшов ще в дію, бо не знайшлося часу, щоб відбути з ним хоч кілька зустрічей і на них поінструктувати відносно їхніх завдань і роботи.

Підготовляючи звіт референтури Юнацтва ОУН на засідання Теренового Проводу, яке відбулося 21-22 березня був висланий запитник обласним референтам і виховникам. Виповнені запитники надіслали виховниці/не всі/ і обласні таких областей: 3, 4, 5. Не дивлячись, що засідання ТП пройшло, кінцевим є хоч раз-у-рік вивести точний стан у сітці Юнацтва ОУН і тому доручається обласним референтам Юнацтва ОУН якнайшвидше надіслати виповнені запитники таких областей: 1, 2, 6 і кушевої станиці з Півночі, як також і виховниці, які попереднього доручення не виконали.

Для точного перегляду сітки юнацтва ОУН від самих початків її існування кінцеві є списки усього юнацтва/юнаків і юначок/, які були, є в сітці Юнацтва ОУН. Це вимагалось вже скоріше, але точних списків не одержано.

Справа пов'язання у нас ще не є належно упорядкована. Буває так, що між текстом звіту є справа до пов'язання і легко її переочується. Найкраще в цілі пов'язання користуватися окремим листком, так як це практикується в сітці активу. В цілі остаточного упорядкування пов'язань, перевіряють станичні референти юнацтва, як мається ця справа з юнацтвом, що виїхало зі станиці. Для тих, що ще не пов'язані виготовити супровідні листи/гляди Бюлетень ч. 2. ст. VII, організаційні справи, точка 2./, і організаційним шляхом подати до полагодження. Якщо юнак знайшовся в місцевості, де немає організаційної клітини, то з ним зобов'язаний тримати письмовий і особистий контакт референт станиці в

якій проживав до виїзду юнак.

У зв'язку з деякою реорганізацією теренової сітки активу, зайшла зміна на становищі обласного референта юнацтва ОУН в 2-ій Області. Не вирішено досі питання обсади 1-ої Області. Оцим шляхом пов'язуюся наново з усіма Обласними Референтами Юнацтва ОУН, дякую за співпряцю референтові, який відійшов на інший відтинок роботи, вітаю в нашому крузі нового Референта Юнацтва 2ої Області і закликаю усіх до близької і тісної співпраці.

ДО ЗАВДАНЬ У 1970 РОЦІ:

1. Обласні Референти Юнацтва ОУН, у порозумінні з Обласними Провідниками створять і очолять Обласні Керівні Звена Юнацтва ОУН. До цих Керівних звен треба включити членів з активу організації і їх завданням було б допомагати Обласному Референтові Юнацтва вести і допильновувати працю юнацтва у звенах і в станицях, як також організувати обласні провідні звена юнацтва з метою вишколу вишкільників, пропагандистів і провідний актив для обсади юнацьких організаційних клітин. Одна людина в Області не є всилі дати ради навалові роботи і допильновувати такої важливої справи.

2. Подібно у станицях, творити керівні звена вишкільників і в той спосіб розгорнути сильніше виховну працю. У такій системі, маючи під своїм керівництвом керівне звено, станичний референт юнацтва буде мати можливість порадитись друзів та спільно з ними розв'язувати проблеми.

3. В найближчому часі належить оформити обласні проводи з юнацтва у тих Областях, які не зробили цього до тепер.

4. Виховниці окремих Областей мають дві можливості, якщо йдеться про їхнє структуральне оформлення: а/ включитись до стан. провідного звена/керівне звено вишкільників/, б/ усі виховниці одної області творитимуть собою керівне вишкільне звено а одна з них, делегована ними увійде до керівного звена в Області. В цій справі очікуватимемо виразного становища кожної виховниці в найближчому часі.

5. Звертається увагу на конечність ведення систематичних сходин у звенах юнацтва.

6. У близько проглядному часі буде зорганізована відправа з Обласними Референтами Юнацтва ОУН і виховниками й окремо з Обласними Проводами Юнацтва, які сформовані з молодді.

7. В час літніх таборів відбуватиметься даліше окремиий вишкіл Юнацтва ОУН. Більше, як до тепер часу буде присвячено організаційному вишколові.

8. Як давніше, протягом цього року відбуватиметься контроля діяльності юнацтва ОУН або Референтом Проводу Юнацтва ОУН, або кимось із його доручення.

9. Пригадується на обов'язок юнацтва ОУН платити членські внески. На нашому терені це виносить 10 ш. річно. Доручається допильнувати це остаточно біжучого року.

10. ТРИДЕННИЙ ВИШКІЛ ЮНАЦТВА ОУН

Підчас латинських зелених свят, в часі від 16 - 18 травня відбудеться на Тарасівці триденний вишкільний курс для Юнацтва ОУН. Початок курсу в суботу о год. 10-ій рано а тому вимагається, щоб юнацтво прибуло в п'ятницю вечером/15-го травня/. На вишкільний курс прибуде обов'язково в с е юнацтво ОУН. Цю вимогу належить трактувати дуже серйозно, бо вона буде найкращим показником здисціплінованости нашого юнацтва та його організаційної вартости.

У зв'язку з вишкільним курсом доручається:

1. Якнайшвидше повідомити про нього юнацтво ОУН та зобов'язати до участі,

2. Зголосити до Проводу Юнацтва ОУН/Теренового/ кількість учасників з кожної станиці, подаючи окремо юнаків а окремо юначок, щоб зорієнтуватися в розподілі на приміщення-нічліги і для підготовки харчевих продуктів.

Кожного дня в часі курсу буде не більше як 4-5 занять, отже буде також доволі часу на розвагу.

Курс буде вестися офіційно під назвою "Студія української ідеології". Неорганізованій молоді Юнацтво ОУН має в'яснювати, що їде на Тарасівку на курс для студії української ідеології на безпосередній виклик з Крайової Управи СУМ. Ясна річ, що про це повинні скоро поінформувати станичні референти Юнацтва ОУН і виховники голів Осередків, але тільки тих, про яких знається, що вони є членами Організації.

Прибувши на курс юнацтво зобов'язане зареєструватися, зголошуючи при реєстрації кличку: "ЧИ БУДЕМО СПАТИ ПІД ШАТРАМИ"

Курс закінчиться в понеділок о год. 3-ій по полудні.

Більше повідомлень відносно цього курсу не буде і це повідомлення належить трактувати зобов'язуючо.

З дружнім привітом,

ГЕРОЯМ СЛАВА !

Андрій ЧОРНОМОРСЬКИЙ

"ХТО ЖИТТЯ СВОЇХ ПРЕДКІВ
НА НОВИХ ВИСОТАХ ПОВТОРЮЄ,
ТОЙ ДОСТОЇН НАЙВИЩОГО ІМЕНІ
ЗВАТИСЬ НАЩАДКОМ".

ДОРОГІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ,
ЧЛЕНИ АКТИВУ ЮНАЦТВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ!

Перед вами чергове друге число Бюлетеня Проводу Юнацтва ОУН. На його зміст складаються вишкільні та інструктивні статі з актуальною проблематикою. Цілком певно, що матеріяли цього, як і попереднього числа Бюлетеня не вичерпують проблематики, що є важливою для Юнацтва ОУН. Вони однаково не дають відповідей на всі питання, які застановляють вас, молоді українські націоналісти, зокрема в хвилину, коли зіставляєте порівняльно українські національні ідеї з ідеями неукраїнського світа, а головне з тими, що тепер домінують в середовищах надзвичайно активної лівої молоді західного світу, в тому і молоді високих шкіл та університетів. Кожна країна і кожна в ній громада має свої питоменності й окремого, часто, характеру проблеми в стосунку до української політичної дійсності. Подібно, кожна теренова вітка нашої Організації, юнацькі звена ОУН і кожний член сітки юнацтва ОУН мають відмінності обставин і різні звичайно проблеми. Тому, коли не знайдете в Бюлетенях Юнацтва ОУН потрібних вяснень або відповідей на нуртуючі у вас питання, не залишайтеся з сумнівами. Вам напевно радо вяснюватимуть питання ваші друзі, авторитетні члени нашої Організації/ з сітки активу або й юнацтва ОУН/, до яких сміло звертайтеся або пишіть організаційним шляхом прямо до Проводу Юнацтва ОУН, зясовуючи проблему.

Завданням Бюлетеня Юнацтва ОУН бути між іншим напутним другом-дорадником для членів юнацтва ОУН. Бюлетень найкраще сповнятиме таке завдання, коли Провід Юнацтва ОУН знатиме: чим живе, чим цікавиться та що турбує молодих друзів з юнацтва ОУН. Найкраще може відповісти на ці питання саме членство юнацтва ОУН і тому Провід Юнацтва ОУН запрошує членство юнацтва ОУН до близької та тісної співпраці у видаванні Бюлетеню, писанням статей, листів до Проводу Юнацтва або до Редакції Бюлетеню з проблемами, запитаннями, становищами до окремих явищ на молодечому відтинку або матеріяли з досвіду у праці юнака у звені, в українському чи чужому середовищі. Живий зв'язок членства юнацтва ОУН з його Проводом з відзеркаленням цього на сторінках Бюлетеню сприятиме світоглядово-політичному розвиткові юнацьких кадрів, розумінні їхньої ролі у житті української молоді та спомагатиме ростові мережі юнацтва ОУН, його дії та ідейному впливові наших молодих кадрів на ближче своє і дальше, чуже оточення.

Тираж першого і другого числа Бюлетеня є обмежене, розраховане по одному примірнику на станицю у якій діє клітина юнацтва ОУН. Дотепер неможливо було встановити точний стан клітин юнацтва ОУН, а висилаючи на здогад, може бракуватиме в розподілі Бюлетеня

на окремих теренах. Щоб в майбутньому друкувати потрібну кількість Бюлетеня подайте з кожної місцевості запотребування почерез свій Тереновий Провід Юнацтва ОУН в першій половині біжучого року.

ЗАГАЛЬНИЙ ПОГЛЯД НА СЕКТОР МОЛОДІ І ЮНАЦТВА ОУН У 1969 РОЦІ.

Порядком реалізування плану діяльності Проводу Юнацтва ОУН і частинно щасливим збігом обставин були відвідані, від травня 1969 р. до березня 1970 р. всі терени, на яких діє Юнацтво ОУН — представниками Проводу Юнацтва ОУН. Референт Проводу Юнацтва ОУН, д. І. Підкова відвідав терени: КУБАНЬ, ПОДІЛЛЯ, ПОЛІССЯ, ПРИЧОРНОМОР'Я, ПРАВОБЕРЕЖЖЯ-СЛОБІДШИНУ, ВОЛИНЬ і ЗАКАРПАТТЯ. Член Проводу Юнацтва ОУН д. Чорнобіл асистував у поїзді д. Підкові по терені ПОДІЛЛЯ і третій раз з черги відбув поїздку до теренів ДОНЬЩИНИ і КРИМУ. Член Проводу Юнацтва ОУН подр. Хвиля відвідала терени: ХЕРСОНШИНУ, ПОДІЛЛЯ і КУБАНЬ. д. Максим, член Проводу Юнацтва ОУН відбув поїздку по теренах: ПРИЧОРНОМОР'Я і ПРАВОБЕРЕЖЖЯ-СЛОБІДШИНУ. Зусилля подруги і друзів, які відбували поїздки до різних місцевостей, названих вище теренів йшли в тому напрямку, щоб особливо заакцентувати потребу і значення розбудови мережі юнацтва ОУН, пізнати дійсність на тому відтинку, зустрітись з молоддю і окремо з членством юнацтва ОУН, послужити вказівками та порадами виховникам і керівникам відносно методів в роботі і форм та виявів діяльності. Треба додати, що перебуваючи також на різних теренах голова Головного Проводу ОУН живо цікавився справами молоді і юнацтва ОУН, відбував з ними зустрічі і в часі відправ та засідань завжди порушував справи молодіжно-юнацького сектору, вказуючи цим, що це є одна з головних справ нашого часу.

Найважливішим позитивним ствердженням в опінії тих, хто відбував поїздки, що молодь і юнацтво ОУН живо цікавляться Україною, прагнуть якнайбільше знати про її сучасне положення, про розвиток політичних процесів в українському народі, які тепер відбуваються, і вкінці — палають бажанням працювати активно для української визвольної справи. Якщо йдеться про Юнацтво ОУН — воно рветься до акцій радикальних видів і негодує, що його почини в тому напрямку параліжуються рішеннями відповідальних організаційних чинників. Нерішучість у тому питанні, обережність і повздержливість провідних чинників Організації відносно їхніх радикальних планів оцінюється молоддю як зопортунізованість старшої генерації членів Організації. Це, на нашу гадку, передчасний необгрунтований погляд, бо відомо, що плани молодих не були додумані до кінця, не були всесторонньо серйозно розглянені а найважливіший у тому є факт, що, будучи не оформленими ще якслід пропозиціями, певні задуми молодих вийшли поза їх круг та стали темою молодших друзів, підлітків. А це є проти головної засади нашої організації. Явна справа у громаді не може бути справою до реалізації.

У всіх країнах Юнацтво ОУН було ініціатором і промотором різного рода акцій, вузкого чи ширшого засягу, спокійної або радикальної форми. Деяку кількість Юнацтва ОУН відзначено вже за

III

виконання спеціальних завдань. Це хай буде показником, що відчуваючи пориви молоді Проводи Юнацтва ОУН піддають молодих людей пробам. Звичайно, не кожний член юнацтва ОУН буде виставлений на якусь серйозну пробу, але важливим є, щоб кожний і кожна були готові, як прийде потреба і поклик.

Минулий рік/1969/ позначився далі ростом кадрів юнацтва ОУН і розвитком юнацької сітки. Однак цей розвиток йде за повільно, незадовільно у виді тих потреб організованого юнацтва, які існують на кожному терені і в кожній місцевості, де живуть українці. До того, падає у вічі на позаєвропейських заокеанських теренах, що молодь, яка знаходиться у системі юнацтва ОУН є вже "перерослою", то значить, за своїм віком вона повинна вже займати місце в сітці активу Організації і відповідальні в ній становища. Лише в чотирьох місцевостях/очевидно з тих, які відвідано/ заокеаном було юнацтво правильної вікової категорії, значить віком 16-21 років життя. Очевидно, добре склалося так, що в системі юнацтва ОУН збереглась поважна кількість дозрілої віком молоді, бо вона є тепер і буде головним виховним, керівним та адміністративним стрижнем у структурі Юнацтва ОУН.

Тут і там на різних теренах серед нашого юнацтва ОУН знаходяться одиниці з реформаторськими поглядами. Під впливом різних неукраїнських ідей такі одиниці виявляють тенденції реформувати усталений в Організації порядок і закони/в сторону лібералізації, забуваючи, що ми є в боротьбі, а тоді інші закони зобов'язують, як в умовах, хай бурхливого але не воєнного стану якоїсь спільноти/. Що більше, вони пропагують переоцінку наших ідейних вартостей та позицій, виплеканих і виправданих у боротьбі ідей та традицій. Наше становище у справі поглядів кандидатів і членів юнацтва ОУН таке: Організація має свої тверді закони і невідступну основну програму, має чіткі невідкладні ідеї, шляхи їх здійснення і виразну мету. До Організації приймається людина, що пізнавши "кредо" Організації готова здійснювати її історичну місію. Немає місця в Організації людина, що стає в позу "новатора" з настановою впроваджувати зміни в Організації такі, які пасували б до її особистого ідейного світу, до її власного характеру і особовості. Характер дії Організації є твердий, як і самі умови боротьби, яку вона веде. Стиль роботи Організації вимагає від її членства найвищої, нераз, жертви і посвяти а повсякчасно активності, суворого способу життя і невсипущої праці. Хто готовий прийняти такий стиль життя і праці українського революціонера - члена ОУН і хто прийме за своє "кредо" Організації - для тих відкрита дорога до ОУН.

Поза Тереновими Проводами не всі нижчі провідні одиниці нашої Організації цікавляться належно справами Юнацтва ОУН. Нерідко, Юнацтво ОУН залишене само для себе. Чи працює хтось з ним, чи діє воно, ніхто поза виховником цього не знає. Були випадки, що на стані у відповідального чинника Організації подано якесь число юнацтва в даній місцевості, а при зустрічі з виховником вия-

вилось, що поданий стан нереальний, бо звено перестало існувати давно з причини виїзду членів юнацтва на студії до інших місцевостей.

Юнацька сітка понесла деякі втрати внаслідок міграції юнацтва-студентів а це тому, що недіє ще у нас система пов'язання. Переїхавши на нове місце часового перебування без пов'язання з клітиною Юнацтва ОУН на новому місці юнак поволі демобілізується, стає пасивним, а якщо такий стан триває більше як два роки, він звичайно не повернеться вже до Організації. Навіть, якщо одиниці повернуться в Організацію то вже з позою реформатора і такий член для Організації більше шкідливий, як корисний./Для правильного розуміння вислову "реформатор" пояснюємо, що це в ніякому разі не відноситься до форм, методів і тактики в діяльності юнацтва ОУН, бо корисні зміни в тих справах потрібні і побажані..В Організації немає місця для таких реформаторів, що руйнували б ідейні основи нашого руху в ім'я якогось, ближче не окресленого прогресивізму або в дусі "реалізму" у визнанні "статус кво" і похідної з цього політичної думки, що суперечне політичним засадам нашої Організації.

Позитивну опінію на адресу організованого юнацтва ОУН створює факт, що воно є глибоко заангажоване в діяльності не тільки на молодечому відтинку українського організованого життя але також у громадських та культурних установах різних шаблів і на відповідальних функціях. Всюди там юнацтво ОУН сповняє ролю провідного чинника. Обтяжене відповідальними завданнями і з них вив'язується назагал добре. Інтегруючись вглиб українського внутрішнього життя, незадовільно, покищо Юнацтво ОУН уділяється праці на зовнішньому відтинку наших завдань. Для того рода праці є у нас незлічимі можливості і потенційні сили, якщо рахувати тисячі української організованої молоді СУМ, Пласт і ін.

Організовані нашим рухом маніфестації та демонстрації були минулого, 1969 р. менш чисельні, як попередніх років. Можливо, що в деяких місцях в цьому завинили організатори. Однак важко погодитися з фактом, що серед учасників маніфестації все менше стає дорослої молоді. Найбільше учасників у маніфестації є звичайно з категорії старших громадян а далше йде контингент дітей і підлітків, найменше серед них дорослої молоді/за виїмком тих маніфестацій, що їх окремо організує молодецька організація/. Малочисельна маніфестація не дає потрібного ефекту, ні розголосу справі, задля якої вона організована. З другої сторони, відсутність дорослої молоді серед демонструючих може інтерпретуватися як факт, що вона немає ідейного зв'язку з старшою генерацією, бо інакше ідейно настроєна. Знаємо, що так не є. Молодь не хоче брати участі в маніфестаціях - кругомходах, бо такі не звертають на себе уваги чинників у руках яких є середники формування масової опінії: преса, радіо, телевізія, а тому не завжди оправдуються зусилля організаторів і учасників. Варто шукати все нових атрактивних для молоді форм майбутніх маніфестацій.

СПРАВИ МОЛОДІ

СУМ — Зовнішньо СУМ репрезентується добре і веде багатогранну працю за яку має признання зі сторони українського патріотичного громадянства. Серйозною проблемою в СУМ є доросла молодь, дружинники з яких лише одиниці в кожній громаді є активні. Не можна закривати очі на дійсність і не бачити, що велика частина дружинників, хоч явно не пориває з СУМ, стає пасивною відносно діяльності організації, не формально а фактично відходять від СУМ. Дружинники є організаційно оформлені, але не відбувають сходин, не працюють по лінії сумівських завдань, згідно з власним зацікавленням. В Управах Осередків їх небагато порівняльно до складу, а й тут не всі активні. В дійсності, за деякими виїмками, в Управах Осередків урядують сеньйори, які вважають себе незаступними молоддю а саму молодь трактують, як нездібну, малодосвідчену і не готову до керівництва в Осередках СУМ. В часі поїздок, при зустрічах з сумівськими діячами наголошувано пекучу потребу швидкої перестановки на молодь в Управах Осередків, бо інакше не втримається дружинників при СУМ.

ТУСМ — в більшості місцевостей є бездіяльний. Найбільша шкода в тому, що до ТУСМ відійшла значна частина активної сумівської студентської молоді і там деактивізувалася. В такому стані, як тепер знаходиться ТУСМ/вилучивши з того кілька активних гуртків/ він не оправдується, бо заводить надії української спільноти, зокрема також і нашої Організації, бо в задумах ініціаторів було створити динамічну студентську організацію для співпраці в ній молоді СУМ і Пласт і щоб вона, студіюючи ідеологію українського націоналізму, була одночасно носієм і сивачем наших ідей у середовищах української молоді. Перед ТУСМ стоїть до вибору: реактивізувати себе і вести роботу, згідно з програмою або бути постійним об'єктом атаки свідомого громадянства за стан пасивності.

ПЛАСТ — має подібні проблеми як і СУМ; головню зі старшою віком молоддю. На заокеанських теренах Пласт позитивно конкурує з СУМ. Саме тепер йде підготовка до чергового Конгресу Пласту, тому завданням пластунів-членів Юнацтва ОУН є застановлятися над тим, як можна б вплинути підчас Конгресу, щоб у його постановах відбилися наші ідеї. В цьому напрямку треба вести підготовку. Змагати також, щоб вилучувати від впливу в Пласті, які є противниками нашого руху, висуваючи на важливі становища пластунів-членів нашої Організації чито юнацтва ОУН.

СТУДЕНТСЬКИЙ ВІДТИНОК — виявляє більшу як до тепер живучість. Доказом того були два Конгреси: ЦЕСУС — у Мюнхені і СУСК-у у Ванкувері, як також "Український тиждень" в Монреалі, що був організований Українським Університетським Студентським Клубом. З цього треба радіти, завважаючи одночасно, що не все було гаразд на студентських з'їздах знашої точки зору та в опінії української громадськості. Голоси і думки багатьох, на жаль, студентів, які були учасниками з'їздів ніяк не гармонізують із

духом загалу української політичної еміграції, бо ближчі модним світовим розкладницьким течіям, як потребам і вимогам українського народу, якого незрими нащадками ці студенти є. Судячи по змісту програмки "Український тиждень 1970 р." приємно відмітити, що українські студенти з університетів в Монреалі роблять корану роботу і гарне у них національно-ідейне обличчя. За цим промовляє вибір матеріалів до цікавої програмки, як пр. "Задивляюсь у твої зіниці" - вірш В. Симоненка. Цікаві думки і погляди Богдана Кравченка відносно завдань української студентської організації. Текст "Звернення Воючої України" до молоді. Історична розвідка про "Крути" в українській і у французькій мовах. Стаття-Русифікація України. В програмці видно вплив членів юнацтва ОУН. Але є для протилежного прикладу Нью Йоркська студентська група, яка видає "Нові напрями". В управі згаданої студентської групи-громади є також молодь нашого руху але як не прикро, не вона має вплив на цю громаду чи Управу, а цілком навпаки Управа на них, що відбите у поглядах нашої молоді. Студентська громада в Нью Йорку є під впливом групи "двійкарів", отже ж і дух тої громади є не інакший, а лише двійкарський. Розпоряджаючи чисельною назагал клітиною Юнацтва ОУН в згаданій місцевості, а більшість з них-це студенти, то напевно не буде труднощів змінити духове обличчя в близькому майбутньому в цій студентській громаді й позбавити ґрунту двійкарським студентам, унеможливлючи їм вести зухвало розкладову роботу серед української молоді.

Незалежно від усього, треба послідовно і планово зрушувати з інерції та організувати всю українську націоналістичну студентську молодь, щоб вона своїми ідеями й активністю домінувала над рештою української студентської молоді. Головним двигуном у цьому ділі мусить бути юнацтво ОУН.

Правдоподібно, що в днях 20 і 24 серпня відбудеться в Монреалі, Канада черговий Конгрес ЦЕСУС. Вже від тепер треба готуватися нашим студентам до нього. Головне, щоб якнайбільше число делегатів походило із рядів юнацтва ОУН/звичайно студентів/, або студентів-сумівців. Знаємо, які були критичні погляди в оцінці Конгресу ЦЕСУС, що відбувся в Мюнхені. Наша підготовка мусить йти в тому напрямку, щоб не повторити помилок минулого, а навпаки, проявити на черговому Конгресі перемогу українських національних течій в ідейному бою з чужими ідеями і впливами.

АТОМІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО МОЛОДЕЧОГО ЖИТТЯ - Такі прояви завважується головно на заокеанських теренах, де крім СУМ, Пласту, ТУСМ-у організувалися/або в плані організації/: Спортовий клуб молоді, "Сокіл", Молода ОЖ ООЧСУ, Молода Ліга, Клуб молоді та вкінці "Парохіяльна молодь". Немає сумніву, що молодь, яка знаходиться зараз в названих організаціях - це колишні члени СУМ або Пласту. Вони могли б до тепер в цих же організаціях проявляти себе або поповнивши ряди ООЧСУ чи Ліги мали б там своє поле вияву. А так, під іншою фірмою, послабивши організацію з якої вийшли, ведуть не інакшу, як ці організації роботу.

Творенні нових молодіжних організацій треба рішуче протиставитися, зокрема тоді, коли виникають вони в середовищі українського визвольного фронту, коли повстають на організамах існуючих вже молодіжних організацій, внаслідок внутрішніх непорозумінь, як пр. "Парохіяльна молодь", яку оформлено з найкращої молоді з СУМ і Пласту за рахунок послаблення обидвох організацій. У творенні "Парохіяльної молоді" брали участь навіть провідні члени нашої Організації і довели до того, що не вони матимуть вплив на цю молодь але "двійкар" - др. Маркусь, якому цю молодь довірено.

ДЕРЕКТИВНІ НАПРЯМИ

Головні і завжди актуальні дерективні напрями для членства сітки Юнацтва ОУН є зібрані обширно і подані деталізовано в попередньому виданні Бюлетеня Проводу Юнацтва ОУН, що було першим виданням.

Наступні дерективні напрями є у висліді спостережень членів Проводу Юнацтва ОУН в часі відвідин теренів і як становище до актуальних проблем.

ж ж ж

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ:

1. На одній із зустрічей з провідним активом Організації впало оправдання з уст одного місцевого референта Юнацтва ОУН, що не зберіг перед самоліквідацією звено юнацтва, бо не було над ним опіки "батька"/значить організаційних місцевих чинників старшого членства/. Очевидно, багато в тому життєвої правди. Якщо немає помочі, ні порад, якщо діє безконтрольно місцевий референт юнацтва, то не можна надіятися на досконалий успіх. Конечним є, щоб місцеві референти юнацтва ОУН пов'язалися тісніше з місцевим проводом Організації та користали з його всесторонньої допомоги. З другої сторони, якщо місцевий референт юнацтва ОУН занедбується у своїх обов'язках, а це не скоро виднем буде вищим проводам, то завданням "батька", проводу місцевої клітини організації є зайнятися цією справою і допильнувати, щоб не прийшло до зникну і ліквідації клітини юнацтва ОУН.

2. Зв'язок юнацтва з сіткою юнацтва ОУН мусить бути безперервний і справно діяти. Це є важне повсякчасно, а зокрема в ситуації міграції юнацтва-студентів у зв'язку зі студіями, задля яких переїзджають в інші місця, в іншу країну або й на інший континент. Виїзджаючи з своєї місцевості юнак-студент повинен згодосити це своєму звеновому або зверхникові, подаючи нову адресу. У слід за ним, організаційним шляхом мусить бути вислана супровідна листа до організаційної клітини на новому місці з кличкою і такими даними: Ім'я та прізвище, нова адреса, організаційне ім'я, як довго в юнацтві ОУН, яку сповняв функцію, до якої молодечої організації належить і які функції сповняє. Це однаково

VIII

відноситься і до юнацтва-робітників, які у зв'язку з своєю працею переїзять до іншої місцевості. З пов'язанням не зволікати, а старатися перевести його у межах двох-трьох тижнів часу. Подібно організаційним шляхом слати супровідні листи одночасно з виїздом студента-туристи і робітника-туристи до іншої країни чи країн в часі вакацій і відпусток, щоб для їхньої вигоди і еventуальних потреб Організації в країнах, які відвідуються, пов'язати їх без труднощів і ризику з Організацією на новому місці.

3. Для швидкої експедиції Бюлетенів Юнацтва ОУН, інструкцій і т.п. подадуть референти юнацтва ОУН кожної місцевості свої адреси почерез свій Тереновий Провід Юнацтва до Головного Проводу Юнацтва ОУН в терміні до кінця першої половини цього року.

4. Все юнацтво ОУН, яке має закінчених 21 років життя перевести формально в актив організації, залишаючи їх однак даліше в розпорядженні сітки юнацтва ОУН з завданнями: організувати і працювати з особисто організованими звенами юнацтва, виконувати функції в місцевих та вищих проводах Юнацтва ОУН, організувати і працювати у звенах вишкільників, пропагандистів або із звенами для окремих і спеціальних завдань.

5. Організувати систематично звена з надійних одиниць в СУМ і Пласт, віком 16-18 років життя/з попереджуючою підготовкою у т.зв. літературних або ідеологічних гуртках молодших, у віці 14-16 років/.

6. Паралельно з сіткою юнаків ОУН організувати та розбудувати сітку юначок ОУН, користаючи при цьому з виховниць-членок ліночої сітки ОУН.

7. СУМ дає основні кадри для Юнацтва ОУН. Але й поміж пластунами є діти членів організації, що можуть бути потенційними кандидатами в Юнацтво ОУН. Тому і Пласт треба уважати полем зорення за кандидатами до юнацької сітки. В цьому завданні виручуватися пластунами-членами ОУН, бо вони матимуть кращі умовини для організування і легко нав'язуватимуть контакт з надійним кандидатом. В країнах, де Пласт позитивно конкурує із СУМ і є сильною організацією, треба змагати, щоб в обласних проводах і в Тереновому Проводі Юнацтва ОУН були пластуни, наші провідні члени.

8. Періодичним контрольним чинником діяльності місцевих клітин Юнацтва ОУН - це звітування. Всі клітини юнацтва ОУН зобов'язані звітувати квартално вищому прововоді, згідно з реченням, який буде встановлений даним Тереновим Проводом Юнацтва ОУН. Теренові Проводи звітуватимуть до Головного Проводу Юнацтва ОУН в першому тижні січня кожного року, за цілий попередній рік. Обов'язок звітування допильновувати. Застанова над станом у час писання звіту є нераз стимулюючим чинником а для зверхного проводу це важний документ, що вказує на стан і життя якоїсь клітини.

9. Користаючи з відпусток організаційні курси і табори. Деякі з них можуть працювати в системі курсів і таборів молодечих організацій, але обов'язково організувати цілком окремо кількадевні або тижневі організаційні зустрічі юнацтва з відповідною вишкільною програмою.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ВИШКОЛИ І ВИШКІЛЬНА ЛІТЕРАТУРА

Сходини юнацьких звен мусять відбуватися періодично. Програма зенових сходин, за зразком в Правильнику Юнацтва ОУН має бути різномірною. Крім головної теми, на сходинах звена треба обговорювати актуальні проблеми місцевого характеру та подавати найновіші інформації про події в Україні і їх відповідно коментувати.

Немає виглядів на те, що матимемо таку ідеальну ситуацію, що Провід Юнацтва зможе систематично постачати виховників юнацтва підручними для них вишкільними матеріалами. Для того потрібно було б заангажувати більшу кількість людей і розпоряджати поважними фінансовими засобами, а вони у нас обмежені. Зрештою, без готових вишкільних матеріалів окремими зошитами чи збірниками можуть виховники дати собі раду. Наш рух, як цілість розпоряджає сьогодні цінним дорібок виховної і політичної літератури. У ній є така різномірна тематика, що є з чого вибирати теми для сходин звен юнацтва й окремих спеціальних курсів. Найпершим добрим джерелом вишкільних матеріалів є БУП/Бібліотека Українського Підпільника/ у багатьох, виданих до тепер томах. Маємо десятки річників "Визвольний Шлях", видані окремо книжки як пр. "Історія ОУН" - перша частина, "Ідея і чин", "Націоналізм" і десятки інших видань нашої Організації на різних теренах. Також "Вісник" ООЧСУ, що появляється безперервно довгі роки має цінні, готові до вжитку статті, що надаються як вишкільний матеріал для Юнацтва ОУН. В кожній місцевості для власних потреб і потреб Юнацтва ОУН повинні місцеві проводи організувати Бібліотеки Українського Підпільника, включаючи до неї, крім названих вище ще й інші видання, а також наш пресовий орган "Шлях перемоги", передруки крайових видань і давніші видання нашої Організації. Вже сьогодні не можемо нарікати на брак вишкільних матеріалів і не можна чекати, щоб постійно Провід Юнацтва або Теренові Проводи Юнацтва готовили та постачали готові до використання матеріали. Звичайно, Провід Юнацтва а також і Теренові Проводи Юнацтва ОУН будуть завжди робити щось в тому напрямку, щоб облегшити працю виховникам юнацтва. Чекати, що матеріали прийдуть "згори" немає потреби, як і немає потреби полагати лише на інструкціях вищих проводів юнацтва у веденні праці на місцях і допускати несистематичностей, бо маючи Правильник Юнацтва ОУН і Бюлетені Юнацтва ОУН - це головні основи на яких місцеві проводи і виховники можуть вести досконало і самостійно працю на місцях.

У Бібліотеках Українського Підпільника повинні бути також наші видання на мові країни, де перебуваємо. Для англійських теренів пропонується "Юкрейнієн Рев"ю", АБН-Кореспонденц",

"Англо-Юкрїнієн Нюс".

Бюлетень Проводу Юнацтва ОУН буде появлятися раз-у-рік. Якщо однак Юнацтво ОУН і його проводи виявлять велике ним зацікавлення і приступлять до співпраці то легко можна буде перейти на кварталне його видання.

В Бюлетеню помішено ряд віршів. Це не тому, щоб заповнити вільні місця чи зробити його більш об'ємистим. Поміщені вірші є творчістю молодих українських підсов'єтських поетів. Вони виявляють ідеї і дух сучасної української молоді в краю, які созвучні з ідеями та духом, що питом українському патріотизмові і нашій Організації. Цінні змістом і думками уривки цих віршів надаються як ілюстрації до вишкільних тем на сходинах Юнацтва ОУН.

ОСТОРОГА ПЕРЕД НЕБЕЗПЕКАМИ

В теперішню пору з двох сторін йде безоглядна атака з зовні із спеціальним прицілом на нашу дорослу організовану й студентську молодь. Зі сходу наступає ворог силами його досконалої агентури а з заходу розкладницькі модні течії демолібералізму і т.зв. прогресивізму.

Недавно відповідні організаційні чинники розкрили на одному з теренів агента московсько-більшевицької розвідки. Його завданням було: 1. Тримати відкриті очі і слух, розвідувати і пізнавати чим живуть молоді українці, які їх погляди, що думають і яке їх становище до т. зв. Радянської України. 2. Заприязнюватись з молодими активними українцями. Робити це уважно, без поспіху. 3. Інфільтрувати українські молодечі організації, зокрема СУМ. 4. Шукати контакту до юнацтва ОУН. 5. Зголошуватися і брати участь у таборах української молоді, щоб виявити, між іншим, чи справді ведеться на них військова підготовка. 6. Жертвувати на українські цілі, проявляти себе палким патріотом-націоналістом, щоб з'єднувати до себе довір'я інших. 7. Вести компромітуючу українців роботу, викликувати на українські імпрези поліцію і пожежну сторожу.

Окремі статі, як пр. "Правда про сумівські табори" в українській й англійській мовах у "Вістях з України" мала за завдання дескредитувати в очах української спільноти і чужих Спілку Української Молоді, залякати батьків і молодь, мовляв, СУМ вишколює шпигунів для розвідок західних великодержав.

Увага ворога на українському молодечому відтинку загострена тому, що вже кілька років під ряд українська організована молодь проявила себе, як новий і важливий чинник української політичної дії на еміграції і повела акцію в краю відомою відважною поведінкою українських студентів-туристів, які відвідували Україну.

Від кількох років ми є свідками великих зрушень молоді в кожній, майже, країні вільного світу. Це робота і діло молоді лівих напрямків. Вона під цю пору найбільш активна і динамічна.

Первопричиною її поведінки є занепад авторитетів і брак високих ідеалістичних активно зрушуючих сил в середовищах молоді. Молодь перебуває в тенетах течій демолібералізму і "прогресивізму". Молодь прагне бути оригінальною, тай нові ідеї стають модними. Ці нові ідеї ведуть молодь до неутралізації її національних почуттів, збайдужіння до громадських повинностей, підсичують бунт проти естаблішменту/пануючого ладу, системи і порядків/, настрояють пацифістично й апатично в питаннях національної політики. Похідним від того є конфлікт між старшою і молодю генерацією.

Такий стан серед молоді західного світу використовує спритно Москва/а вона цей стан сама створила своїми п"ятиколонниками/, підказуючи та підсилюючи звироднілі ідеї, течії і моди. Анаціональна, пацифістично й безборонно настроєна молодь західного світу у багні її морального розкладу - ось ідеал, що його хоче досягнути на заході своїм впливом Москва, щоб у слабостях і хаосі серед молоді добиватися легше своїх цілей.

Вплив тої частини молоді західного світу позначається і на нашій українській молоді/Нью Йоркська група/ і це є небезпека, яку треба всіма нашими силами поборювати.

ОХОРОНА Ю ОУН І МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

У зв"язку із з"ясованими у попередньому розділі справами увага юнацьких проводів мусить бути звернена в тому напрямку, щоб забезпечити сітку юнацтва ОУН від проникнення в неї ворожої агентури, а юнацтво ОУН мусить стояти на сторожі перед впливом чужих протилежних нашим ідей лівої молоді західного світу в середовища української організованої молоді СУМ і Пласт та ін., стараючись відсувати від впливу і голосу та розкривати перед молоддю одиниці, які намагатимуться з чужого поля приносити на український ґрунт ідеї-буряни.

Ідучи по тій лінії треба в першу чергу скріпити конспірацію у рядах юнацтва ОУН, провівши з ним спеціальні в тому напрямку вишколи. Далше, треба вибрати з посеред юнацтва ОУН в кожній місцевості одиниці, що відзначаються бистрістю в оцінці людей і думок, які підозрілі особи висловлюють і створити з них охоронну мережу в сітці юнацтва ОУН з завданнями берегти її і молодечі організації перед інфільтрацією ворожої агентури і ворожих наших справі ідей.

АКЦІЇ ТА МАНІФЕСТАЦІЇ

Наші акції та маніфестації являються важливим знарядям у політичній і пропагандивній діяльності Організації. Тому їм слід присвятити якнайбільше уваги в підготовці й організуванні. Масовість і оригінальність маніфестації і радикальність акції звертають на себе увагу і дають розголос для публичної opinio. Кругомходи не дають потрібного результату, не варті зусилля і не покривають витрат. Наші маніфестації мусять бути масові а акції гідні революційної організації. У цій справі настанова Проводу Юнацтва відома проводам юнацтва ОУН всіх теренів.

Біжучого року відзначає ворожий нам світ 100-ліття злопам'ятного дня народження антигуманіста-тирана Леніна. В цьому беруть участь українські т.зв. прогресивні" організації: Товариство Об'єднання Українських Канадців/ТОУК/, Робітниче Запомогове Товариство/РЗТ/ і Товариство Карпатсько-руських Канадців. У Сполучених Штатах Америки: Ліга Американських Українців. Кампанію ведуть "прогресивні" газети "Життя і слово", "Юкрейнісн Кенедісн" у Канаді, "Українські вісті" /ЗСА/, "Рідний край"/Аргентина, "Дружба"/Австралія. В Європі діють в тому напрямку відділи Спілки радянських громадян - у Львєжі, Боомі, Намюрі, Антверпені, Шарле-руа та по інших містах в Бельгії, а також у Голандії. В Австрії діє клуб "Родина".

Подаючи ці інформації вказується одночасно головні місця, де треба протидіяти і у якійсь формі виявити, що не будемо приглядатися мовчки, коли з ката нашого народу роблять українські радянські а також люди західного світу таку людину, що достойна уваги і почесі. Опротестуємо возвеличування того, хто на це не достоїн як людина, що купалася у мор"ю крови волелюбних народів. Мемуарні місця і речі, пов"язані з іменем цього червоного божища повинні бути об"єктом нашого робочого зацікавлення.

ЧЛЕНСЬКІ ВКЛАДКИ ЮНАЦТВА ОУН

Рішення про те, що все юнацтво ОУН зобов"язане платити організаційну членську вкладку не увійшло до тепер у життя, мимо виразних доручень Проводу Юнацтва ОУН. Починаючи з цього року цю справу треба допильновувати. Зібрані гроші з членських вкладок належить пересилати організаційною дорогою до фінансового референта Теренового Проводу, інформуючи одночасно у річних звітах про виконність цього рішення Провід Юнацтва ОУН.

ж ж ж

У звітах референтів Юнацтва ОУН Теренових Проводів є багатонадійні інформації про активізацію діяльності сектору Юнацтва ОУН на всіх теренах. Це гарний показник життєтворчості наших ідей серед української молоді. Однак не всі наші зусилля були використані в минулому для цієї важливої справи. Тому йдучи до нових завершувань в організаційній і виховній ділянках, а також у дії треба вильніших проявів життя юнацьких клітин у всіх місцевостях та на усіх теренах, щоб сповняти досконало свою роль в організації і бути атрактивною мобілізуючою силою для української молоді і покликом для неї, щоб вступала у ряди Юнацтва ОУН служити чинно Україні.

ПОСТІЙ, квітень, 1970 р.

СЛАВА УКРАЇНІ !

ПРОВІД ЮНАЦТВА
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

П Р О Л О Г

Визріває мовчання
в камінні
тисячоліттями,
У глибинах землі
набирається сили
стозвуке,
І пора настає,
коли, скелю
розсунувши ліктями,
Простягає твій предок
до тебе
камінні руки.
- Хто ти, хлопче, еси? -
він питає тебе
погірдливо
І некліпно вдивляється
в незнайоме
юнацьке
поличчя,
Певний права свого
з небуття поставати
прогірклого,
Певний роду свого,
його вічності
і величчя,
Ти стоїш на землі,
а здається:
стоїш понад хмарами,
Ти сьогодні живеш,
а здається:
живеш з первовіку.
Серце б'ється,
як молот,
й необорно чіткими
ударами
Суть виковує в тобі
і життя
найважливішу мірку.
Ти великий еси! -
коли вої
відважні
Данилові
Йдуть за Галич
на смерть

крізь твою
розтривожену душу.
Коли плач Ярославни,
що понині
чекає милого,
Невигойною раною
твое горло
судомно зрушує.
Ти великий еси! -
Коли слово
могутне
Тарасове,
Твого неба черкнувши,
висікає
грімкі блискавиці.
Коли морок предвічний
штурмуєш
космічними трасами,
А з тобою -
як вершники зоряні -
богунці звитяжнолиці.
Ти не вийшов з непам'яті!
за тобою - історія,
Саме та,
що підносить
і судить нещадно!
Хто життя своїх предків
на висотах нових
повторює,
Той достоїн
найвищого імені -
зватись нащадком.
Ти великий еси! -
як зажурился
тисячоліттями,
Як в ріднім камінні
розпізнаєш
мовчання стозвуке.
Ти безсмертен еси! -
Коли,
час розсуваючи ліктями,
Тим, що потім настануть,
простягаєш
натруджені руки.

/З книги "Третій перевал"

ЗА ІЄРАРХІЮ ВАРТОСТЕЙ І ЗАВДАНЬ

/ Скорочена дерективна стаття д. Б. Підмогильного з Бюлетеня Проводу ОУН, що своїм змістом відноситься до української молоді і Юнацтва ОУН./.

Ми, як Організація, не спроможні виконувати усі завдання української спільноти на чужині. Тому мусимо встановити ієраpxію тих завдань і вартостей та виконувати найважливіше.

Потрібно покласти особливий наголос на деякі комплекси нашої діяльності, якими є, в першу чергу, справи пов'язані з діяльністю і боротьбою в Україні, у тому теж військово-політичні, п і д г о т о в к а м о л о д і до активної революційної дії, зовнішньо-політична діяльність серед чужинецького світу та активний безперобійний фронт проти ворожих сил на всіх теренах.

На крайовий відтинок повинні бути скеровані всі наші зусилля, щоб скріпити революційно-визвольну дію в Україні. Треба живо інтерисуватися ідейно-політичними процесами і дією революційного активу в Україні й призадумуватися над можливостями ідейно-політичного контакту різними приватними шляхами з людьми в Україні та поза нею. По тій лінії належить доставляти людям в Україні інформації про нашу акцію тут, літературу, пресу й старатися тим шляхом роздобувати т.зв. захальявну літературу. Для тих цілей використовувати різні світові наукові з'їзди, спортивні дні/Олімпіади/, міжнародні фестивалі і т.п.

Так довго не буде бажаного нами успіху на відтинку крайової акції, як довго вся Організація, а з о к р е м а м о л о д ь не просякне ідеєю дії в тому напрямі. Ця дія вимагає самопосвяти, ризику; за неї немає аплявзів, але якраз вона буде пробєю нашої сили і революційности на чужині так, як була в минулому. Отже — підкреслюємо — є це центральна справа тепер у нашій діяльності.

Військово-політичні завдання теж не сміють бути применшувани чи нехтовані. Основною помилкою є вважати, що військовий сектор тепер неактуальний. Якраз навпаки: ще ніколи такої ваги він не набрав, як тепер. Без вояка ще ніяка держава не була збудована.

Немало наших молодих людей вишколюються нині у військових високих школах різних держав. З цими юнаками треба нам мати зв'язки, їх треба ідейно-політично виховувати й унапрямувати, треба їм вказати велику перспективу та їхнє майбутнє призначення у визвольній дії. Особливого значення матимуть контакти до тих старшин-українців, що закінчили військові академії. Наші майбутні похідні групи з-за океану творитимуть якраз ті, що вивчали воєнне модерне повстанчо-партизанське діло.

Ми маємо поставити собі мету: здобути українську державність в найближчому десятиріччю, ще за життя нашої генерації. І таку

візію треба ставити молоді! На її мобілізування треба звернути найбільшу увагу. З різних причин ми занедбали генерацію поміж 30-40 років життя. Тепер істотне завдання в цьому питанні - не тільки направити недомагання минулого відносно тої генерації, але охопити нашими впливами також наймолодші генерації поміж 10-20 років і 20-30 років життя.

Найперше необхідно створити за допомогою нашого Юнацтва сильне промінюче ядро, яке буде пенетрувати націоналістичною ідеологією і дією широкі лави молодого покоління. Найкращим з молоді треба дати провід у руки, зокрема в молодечих організаціях. І не тільки це, але на всіх ступенях організаційної побудови включити молодих наших членів, що мають до цього відповідні кваліфікації. Напевно знайдеться на чужині серед цієї молоді генерації певна кількість здібних з революційним характером динамічних членів, які можуть бути членами вищих організаційних клітин. Молодь потребує прикладу старших, але вона може рости творчо лише власними зусиллями і під власним керівництвом у своїх молодечих організаціях.

Молоді треба дати змогу розгортати революційні акції, не зупиняючи її винахідливості і радикальності в методах. Найперше - це ідейно-політичне революційне усвідомлення, за що її боротися, але суттєве - це революційна дія, яка зрушить молодь. Багато зусиль вже зроблено штабом Юнацтва ОУН, який правильно застартував дію Юнацтва якраз революціонізацією його, а своїм Бюлетнем ч. 1. вказав чіткий і ясний шлях дії. На Юнацтво ОУН, на напрямні його дії має орієнтуватися вся українська молодь.

Є двоякий рід дії революційного типу. Масова революційна дія, наприклад бурхливі демонстрації молоді перед більшовицькими амбасадями в Лондоні, Оттаві і Нью-Йорку. Індивідуальні революційні акти, якими рясніє історія революційно-визвольних змагань кожної уярмленої нації, а зокрема України. Дія скорше зрушить молодь, як теорія! Ця остання - необхідна, але товчком, спонукую, що заставляє зглиблювати мотиви і цілі дії є сама дія!

З подивом читаємо у пресі про хоробрі вчинки українців - вояків американської армії у В'єтнамі, з смутком сприймаємо вістки про очайдушну смерть у боях наших молодих хоробрих юнаків за американські інтереси.

Вказуючи на ризик і самопосвяту українця-вояка у В'єтнамі, чи деінде, ми пригадуємо, скільки було нарікань наших опортуністів, коли гинули босвики ОУН типу Данилишина чи Біласа, чи коли виконав свій сміливий геройський вчинок Лемик; скільки було тоді завваг про самовинищування нашої молоді, але досі ніхто ще ні слова критики не висловив у тому напрямі, що уряд США шле пропорційно більше ново-прибулих молодих наших людей до В'єтнаму, де багато з них гинуть.

Тому, коли безпосередньо, прямо, з наказу українського

НАШІ ЗАВДАННЯ У 40-РІЧЧЯ ОУН

З таборового журналу "Юнацький Шлях" СУМ Америки ч.І/22/ з 1969 року передруковуємо відповіді д-ра Богдана СТЕБЕЛЬСЬКОГО, коменданта виховно-відпочинкового табору ім. Степана Хріна на питання, які ставила йому в часі інтерв'ю старша юначка Діяна Процик. Юнацтво ОУН повинно зацікавитися з тим цінним матеріалом в часі своїх вишкільних сходин.

ж ж ж

ДО ПИТАННЯ ЗАВДАНЬ ОУН

ОУН, постаючи в 1929 році, ставила собі завдання приготувати наріз до революційної боротьби. Щоб таку боротьбу підняти масово треба було декілька передумов. Першою з них було ідеологічне усвідомлення принципів націоналізму – воля українського народу в його суверенній державі, як бездискусійна мета українського народу, гідна найбільших жертв. Націоналісти знали, що наріз може вільно жити і розвиватися у власній державі, влада якої – поклоняна волею свого народу.

Другою передумовою була потреба революційною акцією революціонувати психіку народу, мобілізувати найвартісніші одиниці в організовану мережу ОУН, щоб рами боротьби з ворогом поширювати на весь наріз.

Третьою передумовою була konieczність виплекати провідну верству революційного активу, яка б світоглядом і характером була здібною успішно вести боротьбу. Тому ОУН поширила свою виховну діяльність на юнацтво і молодь, з рядів якої вийшли провідні постаті визвольної боротьби ОУН і УПА в часі німецько-московської війни та окупації українських земель. Степан Бандера – голова ОУН і Роман Шухевич – командир УПА – це постаті цієї, власне, провідної верстви, що підняла останню фазу визвольної боротьби, яка далі продовжується різними формами у різних обставинах.

ЯКУ РОЛЮ ВІДІГРАВ СТЕПАН БАНДЕРА

Діяльність Степана Бандери не можна обмежувати до періоду ОУН, ним очолюваної. Степан Бандера виконав помітну ролу в організації ще в часі очолювання її полк. Євгеном Коновальцем, а навіть ще до часу заки став крайовим провідником.

Роль Бандери не може бути міряна тільки його діяльністю, хоч навіть і така є виїмкового значення і розмірів. Ще референтом у проводі крайової ОУН/шкільна акція та інші/ він виказав прикмети незрівняного організатора і передбачливого пляновика. Він вже тоді виявив непересічні здібності політика, світоглядом скристалізованого. Згодом ці прикмети його ума і світогляду спотужували. Але найважливіше в особистості Степана Бандери був його характер, що втілював у собі всі прикмети, притаманні для справжнього провідника. Відданій ідеї, він він не роздвоювався на приватні і суспільні справи, на особисті та національні. Його приватне було часткою суспільного, особисте було в його національному. На одиницю дивився як на клітину організму, що живе в

в цілому і для цілого організму, що життя її залежить від організму, ним живиться, але й в кожную потрібну хвилину в потребі організму стане жертвою, щоб організм продовжував життя.

Бандера був сповнений такою великою любов'ю до України, що не лякався найбільшої жертви для неї. В обличчі смерті все пам'ятав про любов і честь України, про своїх друзів, що виконували його накази, та поводився все як герой. Прямо дивився в очі ворогам і говорив їм правду навіть тоді, коли його життя було в їх руках.

Так поводився на польському суді, що засудив його на кару смерті і ув'язнений німцями, коли вимагали вони, щоб відкликав проголошене в 1941 році відновлення української державности у Львові.

Український нарід вірив Степанові Бандері. Знав, що не має таких засобів, що зломали б його волю і гідність. Тому біля його імені постала легенда української ідейної і моральної сили, що стала символом політичної боротьби народу проти наїздників московських і німецьких. Москва іменем Бандери назвала всіх, хто принципово і безстрашно боровся проти її панування, "бандерівцем" називали кожного, хто символізував самостійність України, як колись "мазепинцем", а потім "петлюрівцем".

Боротьба, яку підняла ОУН і УПА, ідейно і організаційно очолені Степаном Бандерою, мають вирішальне значення на дальший розвиток історії. Ідейно і психічно революційна тактика боротьби поширилась на всі землі України, а навіть на всі народи московської імперії, що її москалі називають ССРСР. Усі народи, підбиті Москвою, усвідомили собі, що при відповідних умовах революційні сили тих народів скинуть більшовицько-московське ярмо і що до тих умов, які неминуче прийдуть, треба готувати народні маси революційними акціями і організованими методами, як це робив Степан Бандера.

Його ім'я було бовчим гаслом і могло об'єднувати всіх українців, а навіть інші народи проти Москви. Націоналісти мають велику і непоборну зброю, що переможе. Це ідея: "СВОБОДА НАРОДАМ, СВОБОДА ЛЮДИНІ".

Москва післала вбивника, щоб знищити цього великого українського провідника революції. Але, як бачимо, і по його смерті ім'я Бандери славне, а його ідеї і чини, хоч і без нього живуть і продовжують боротьбу.

ДО ПИТАННЯ ПОЛІТИЧНОГО ЧИ АПОЛІТИЧНОГО ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Уважаю, що молодь, яка має перебрати суспільні обов'язки батьків, мусить поступово їх пізнавати і в міру своїх сил перебирати. Молодь мусить бути творчою, а не пасивною. Противники політичного виховання молоді найчастіше голосять, що молодь спершу треба накормити патріотизмом, а згодом із відповідним розвитком вона себе знайде і в політичному житті. Та за цим формальним аргументом криється частина прихованих тенденцій спря-

мувати молодь до "політиканства". Під цєю назвою розумію політичне неробство і критику тих, що мають нечисту совість, бо відсепапували себе від боротьби проти ворогів і бавляться утопійними плянами про майбутню Україну, її соціальної устрій і державну форму, вичікуючи на ласку щасливих обставин, на розвал СРСР чужими силами, чужими руками чи еволюцію московських окупантів і їх режиму із диктатури і рабства у демократів і свободу для одиниць і народів.

Всі ці "аполітичні" виховники є класичними представниками "політиканства" і революційну боротьбу українського народу вони поборюють не менше завзято як і вороги України — москалі та їх союзники.

"Аполітична" молодь — це, в країнах української діаспори, приготований ґрунт для чужих ідей, за якими йде моральний розклад і духовий упадок, а у висліді національна байдужість, індивідуальна ізоляція та денационалізація.

ДО ПИТАННЯ СПІВПРАЦІ З УКРАЇНСЬКИМИ ОПОРТУНІСТАМИ

Ідеологом українського націоналізму, що найкраще визначив психологічні, а з тим і політичні різниці між українськими політичними концепціями, є Дмитро Донцов. Він перший твердив, що найбільше популярною, але рівночасно, найнебезпечнішою є опінія "національної згоди", чи родинної "тиші", коли немає спільної мети і спільних засобів її здійснювання. Навіть найбільша спільнота чи група людей програє боротьбу, якщо вона роз'їджена різницею поглядів щодо ідеї та мети її здійснення. І, навпаки, навіть дуже нечисленна група людей в спільноті, тісно сповна ідейно та організаційною дисципліною об'єднана, може досягти великих діл та перемогу над переважаючою більшістю, коли вона індивідуентна чи розбита і різницями поглядів спаралізована.

Наївні люди, хоч з природи добрі, вірять в машинальне чи механічне об'єднання. Вони вірять, що кожне об'єднання скріплює. Навіть таке як оповідається в казці про жуку, лебедя і рака, що прагнули спільно тягнути воза. Віз залишився на місці, бо жука тягнула у воду, рак тягнув у протилежний бік, а лебідь тягнув у гору. Гетьман Мазепа казав, що тому немає згоди, що не всі в один гуж тягнуть.

Донцов вияснив чому так є і чому з таким фактом треба погодитися. Він теж сказав, що треба робити.

У кожному народі є люди зі сильними характерами і зі слабими, є відважні і трусливі, є чесні, що себе не продадуть, але є теж такі, що за шмат гнилої ковбаси і матір продадуть. Є між людьми кожного народу чесні, що несуть обов'язки, але є і рабські.

Боротьба за державу є дуже серйозним рішенням народу. Таке рішення ворог бере теж серйозно. Він шукає тих, що боряться і винищує їх жорстоко. Часто кидає збірну відповідальність на цілий народ і тоді репресії ворожої сили падають на всіх.

Слабі не витримують тиску ворога, бо вони не здібні нести жертву, ані майна ані крові в обороні ідеалів визволення та державної самостійності. Ті слабі починають шукати з ворогом компромісу, щоб вилучити себе від наслідків відповідальності боротьби. Ворог часто стосує до тих слабих людей підбитого народу іншу мірку і надає їм полегші та окремі нагоди для співпраці з ним. Ці люди приймають руку ворога і починають боронити свій стан положення, а рівночасно ненавидіти і визвольну боротьбу свого народу та її носіїв. Таких людей, що орієнтуються на ласки ворога, Донцов назвав "опортуністами", а тих, що борються "принципіялістами".

В різних обставинах опортуністи пристосовуються до тих, що мають владу і це називають своєю "політичною концепцією", або "орієнтацією".

Націоналісти ОУН, що їх називають "бандерівцями", все були принципіялістами. Такими були і в часі польської окупації, і в часі німецької і большевицької і, подібно, ті що закордоном залишаються вірними своїм принципам. Опортуністи найчастіше перемальовують свої кольори до їхніх потреб місця і часу та обставин, називаючи це "поступом", "духом часу" та "вимогами хвили" чи навіть "потребою тактики". Трапляються опортуністи теж між націоналістами, а навіть між "бандерівцями". У Ісуса Христа було лише 12 апостолів і там знайшовся слабкий характером Юда, а в обличчі смерті навіть Петро відрікся Христа. Не треба дивуватися, коли між тисячами націоналістів трапляються люди, для яких ідей націоналізму стають надто зобов'язуючими і важким хрестом, щоб нести на слабких крижах, тоді часто той хрест жертви скидають і переходять до опортуністів.

Опортуністи, називають свою політику "реальною", вдійсності не є реалістами. Вони ховаються від реальної дійсності та обов'язків, яких вона вимагає. Тому починають проповідувати народові мир з ворогом та визнавати права ворога на панування над народом. Вони починають большевицький орган поневолення України - УССР називати українською державою, а апарат нищення українського народу - українським урядом. І це роблять люди, яких ми називаємо "радянфілами" чи "москофілами", яких московська рука не примушує себе упідлювати. Вони це чинять лише тому, що москофільська опінія переважає в країнах, у яких вони живуть, і до лінії політики яких вони прагнуть пристосуватися, щоб робити особисту кар'єру.

Ми наблизилися до висновку і відповіді: чи можуть націоналісти сісти до одного стола з опортуністами? Ні, не можуть! Таке поєднання мусіло б бути компромісом поміж боротьбою і капітуляцією. А націоналісти капітулювати ніколи не будуть. Їх сила в ясных принципах і в непримиримости до ворога, а тому й до опортуністів, які лише ослаблюють боротьбу народу ідеями "миру" з ворогом. Тимбільше націоналісти мусять бути принциповими, бо їх гаслом ідей та боротьби є тверда засада: "ЗДОБУДЕШ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ, АБО ЗГИНЕШ В БОРОТЬБІ ЗА НЕЇ". Лиш на цій базі об'єд-

нання є корисним для України, скріплює боротьбу за визволення українського народу.

КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ СВІТОГЛЯДУ І ЗБЕРІГАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ.

Це питання заторкує дуже актуальну проблематику, яка стоїть не лише перед українцями, але перед усіма народами, навіть державними. Ви напевно чули про т.зв. "культурну революцію" в комуністичному Китаю? Чули теж, що в ССР і зокрема в Україні продовжується світоглядова боротьба найгостріше саме на культурному відтинку. Значить, і там відбувається "культурна революція". Не інакше стоять справи в Америці та Канаді. Вони існують і в Німеччині, у Британії і в Франції. Є дві тенденції у світі: одна "лібералістично-космополітична, що прагне зілляти всі народи і затерти різниці духового їхнього життя, яке формувалося тисячами років, їх світоглядових та моральних засад а друга національна, що старається втримати національні риси культури, як основу світоглядової окремішності, що визначає стиль життя народів у їх національних державах.

Ми знаємо, що кожен нарід, крім уряду і держав, що працює за ідейними і політичними своїми законами, сповнює їх як велить традиція народу і неписані, але живі його закони. У тих неписаних законах культури народу є сила асимілювати нові ідеї і примінювати писані закони. Тому форма і зміст кожної держави виповнюється індивідуальними рисами кожного народу, його духової, соціальної і матеріальної культури. Поневоле нація не тільки є експлуатована матеріально, але гноблена духово. Вона є змушена імітувати чуже та забувати власне, а це рівняється смерті.

Живемо в часах загостреного індивідуалізму не лише одиниць, але й народів. Кожна людина хоче виявити себе, а це право Боже найбільше відноситься до народів, бо індивідуальне дуже пов'язане з національним. Пов'язане воно не лише кровно та психічно, але теж і культурно.

Українська молодь у країнах діаспори, стоїть у процесі асиміляції культурної і національної, або в процесі глибокого пізнання своєї окремішності, усвідомленням через порівняння культури свого оточення з культурою свого народу.

Перед українцями існують дві можливості: пізнати власну культуру і бути гордим з приналежності до українського великого народу, або не знати її і тоді потрапити в комплекс меншеартости.

Сучасний світ стоїть ще й перед моральною кризою, що її створили дві сили: московська імперіалістична диктатура, що через "еліття народів" нищить українську націю в Україні і ССР, та матеріалістичний лібералізм на заході, що матеріальними благами, релігійним та моральним розкладом нівелює характери не лише одиниць, але й народів. Боротьба, яка ведеться в Україні проти однієї сили, мусить бути ведена і тут проти другої сили, що нас асимілює і відбирає нашу духову і національну ідентичність.

Ми всі є свідками, що той процес наживається матеріялістичними добрами йде впарі з занедбуванням національних обов'язків, а з цим і родинних, а навіть духових особистих. Людина починає жити лише хвилиною в якій існує і не творить вартостей, потрібних для ширшої спільноти і для майбутніх поколінь. Такі приклади жертви як Шевченко, Бандера і Шухевич, що себе посвятили іншим стають незрозумілими для тих, що прийняли філософію, що "Бог умер", або що людина може "вибирати" Батьківщину і мати їх дві, або більше. Постає митрополита Шептицького і Петра Могили незрозуміла для священників, що вводять в наші Церкви "нові" форми обряду, а українську мову заступають тією, що її "знає краще" молодь. Те з чим боровся отець Маркіян Шашкевич, тут шириться під патронатом високих церковних достойників. Появляються патріоти, які проповідують тезу, що можна доброму українцеві обійтися без його рідної мови, культури, бо все, що добре, можна знайти і в інших народів і їхніх культурах.

Такі переконання домінують не лише у відсталих і простих людях, але теж і у освічених, але з комплексом рабства - почуття національної меншевартості, що часто займають найвищі становища в нашій спільноті. Вони небезпечні тим, що не лише згубили власну національну душу, але вбивають душі народжених бути українцями.

З ними треба вести боротьбу, бо сідати за один стіл з ними, це погодитися на те, що наші Церкви перестануть бути українськими, що не стане українських шкіл з українською мовою навчання, що перестануть появлятися українські газети, зникнуть українські організації, наступить смерть українському імені.

Щоб так не сталося - мусимо бути п р и н ц и п і я л і с т а м и як у політиці так і культурі. Як мусимо здобувати українську державу, так теж мусимо зберегти існування українців, що її мають здобути.

Ця боротьба мусить бути консеквентна від колиски дитини. Дитина мусить говорити українською мовою в хаті і заки піде до школи - виключно українською. Потім має йти до української школи і організації і закінчити курси українознавства. Лиш тоді вона дістане люч до української культури, а через неї не лише до України та українського народу, а й до найвище розвиненої культури, однієї з найстарших культур усіх народів і часів, найбільш етичної, моральної та своїми засадами найбільше християнської.

Тільки озброєна людина українською культурою, національним світоглядом стане здібною і сильною боротися з названими на початку силами, що виповіли війну Богові і людині та народам, щоб створити з людини глину, а з Божого образу - звірину. Бо тільки такою людиною можна втримати рабство на землі і творити зло, яке посягає по владу над світом.

ЩО ОЗНАЧАЄ "КИЇВ ПРОТИ МОСКВИ"?

ОУН видвигнула новий клич: "КИЇВ ПРОТИ МОСКВИ", що доповняє перший, який звучить: -"СВОБОДА НАРОДАМ, СВОБОДА ЛЮДИНІ"!

Що означає "Київ проти Москви?" Його зміст не є дослідний: місто проти міста, столиця проти столиці, нація проти нації. Для українців це глибокий зміст і глибокий для цілого людства. Це зміст не лише політичний. Подумаймо, що означає Київ? і подумаймо, що означає Москва?

Коли перевести порівняння, то перед нами виростають дві місії. К и ї в - найстарша європейська культура хліборобського народу - ровесниця єгипетської, грецької і римської культур та з ними посвоячена. Тут розвинулися найгуманніші риси світогляду, що приготували прихід християнства і його науки, ще до народження Христа.

Україна ще до християнства не знала рабства, жила пошаною людини, любов'ю до неї, гостинністю, респектом до жінки, слабших та старших людей. Вік респектувався за досвід і мудрість. Сила поступалася перед розумом, справедливістю і людською гідністю. Славу і честь ставлено вище життя.

Ця культура народу створила поезію, якій сучасна поезія світу не дала рівної: "Слово о полку Ігоревім". Створила закони, яких сучасне право народів не мало рівних і сьогодні перевищують моральними вартостями, це - "Руська правда". Історик Нестор вже тоді дав характеристику народам і твердив, що Київ - центр культури світу, що не рівняється з ним нікому на Сході і Заході. І вже тоді сказав Нестор, що в"ятичі - сучасні москвини живуть мов звірі, погані мають звичаї, зневажають жінок, поганою мовою говорять і в Бога не вірять.

Ці два контрасти, двох культур виникли з того, що Москва переняла традиції відсталих культурно волжських фінів, монгольського походження алтайців, які були асимільовані в"ятичами теж диким племенем, що його Нестор зарахував не до Русів, а до Ляхів. Історія потвердила цей, давно визначений поділ. Москва від самого початку свого народження носій насильства і рабства. Знищила волю Новгороду, князівств білоруських, а згодом поневолила Україну. На місце демократії принесла деспотію і тиранство. Це саме продовжує і сьогодні.

Нам треба виховувати молодь на засадах української культури, що найясніше заблестіла за часи Київської Р у с і. Юнак ОУН - це воїн Києва проти Москви. Україна своєю культурою принесе оздоровлення всьому світу. В цьому не лише місія Києва - України, але гордість українців цю місію нести.

СТРАТЕГІЯ МАСОВИХ АКЦІЙ

Наша епоха, більше як будь-яка інша, вимагає перегляду і модернізації форм і методів нашої визвольної дії за кордоном. Це конечне з двох причин: ворог наш - це ворог всього людства, яке прагне свободи і справедливости. Друга причина - це включення масових медій впливу на суспільство. Одно і друге ставить перед нами особливе завдання - знайти спосіб поставити собі на службу у вільному світі теж ці засоби масової індоктринації.

Ще кількадесят років тому захоплювали масу передусім одуховлені промовці своїм безпосереднім впливом на неї. Тепер в невеликій мірі цю роль перебирає на себе телебачення і в меншій мірі радіомовлення та преса. Підложжя такого стану творить масовізм і відсунення, принаймі оптично, принципу елітарности.

Фактично сталось щось цілком інше - прийшла до голосу інша еліта, ця укрита, анонімна, що диригує масовими медіями, створюючи ілюзію вирішування народними масами змісту політики, її напрямку. Як розбити, розірвати це зачароване коло? Якщо справді наш ворог - Росія, її імперіялізм і його модерна форма - комунізм, є рівночасно ворогом всього людства, тоді ми завжди знайдемо співзвучні нам політично й часто теж ідеологічно елементи у вільному світі, які стануть чи стають вже тепер плече об плече з нами до спільної боротьби. З цього погляду наша міжнародня ситуація - хоч це може звучати парадоксально - легша, як іншого народу, що не знаходиться під російсько-комуністичним імперіялізмом. Ось, напр. Північна Ірландія може мати моральні симпатії многих у світі, але чи багато чинників у вільному світі мають політичний інтерес ангажуватися по стороні вільної соборної Ірландії проти Англії? Англія, здавши свою імперію, не загрожує своїм імперіялізмом вже нікому. З погляду технологічного прогресу, який не йде впарі з культурно-етичним прогресом, можна з більшим успіхом довести до відома навіть сприятливим нашій справі колам вільного світу факти нашої визвольної боротьби, стосуючи модерні засоби масового впливання: телебачення, радіо, преса. Тому, що у зв'язку з дискрепанцією поміж технологічним і культурно-етичним, цивілізаційним і культурним процесом розвитку лише факти масового виступу - масових маніфестацій на вулицях міст доводять до свідомости навіть наших многих потенційних приятелів нашої цілі, ми не можемо уникнути того, щоб не стосувати ті методи задля благородної справи.

Отже: - проти маршующих за ідеї Леніна, Го Чі Мінга, Мао, чи теж Сталіна, або Че Гевари або Кастра, стисліше - за злочинні ідеї Леніна-Сталіна-Хрущова-Брежнєва треба наших колом маршующих на Заході. Без штурмування большевицьких амбасад не обійдеться, якщо маємо актуалізувати нашу справу силою, бо лише те, за чим стоїть явна сила, має респект. А благородний респект матиме та сила, за якою стоїть ще ПРАВДА, а за нашою силою стоїть

правда Києва. Бо, повторюємо, правда не перемагає сама із себе, але перемагає тоді, коли перемагають жертвні і ризикуючі життям її носії!

Слушності не мають ті, які з транспарентами Леніна і Мао маршують по вулицях міст, але їх рішучість імпує слабим і тим, що вагаються. Мусить бути протиставлена якісно інша рішучість, інший комплекс ідей, жертвність за інші ідеї, ідеї правди, ідеї Києва. Коли наші юнаки штурмували большевицькі амбасади в Лондоні, Оттаві, чи Нью Йорку під величними нашими гаслами і прапорами, про нас заговорив світ. Тепер не вистачає лише переконувати аргументом правди, слухності, але треба переконувати силою, за якою стоїть правда. Найвеличніші ідеї проголошені на цій чи на іншій міжнародній конференції промовчать опановані противними нам силами світові масові медіа інформації, якщо водночас за цими ідеями не прийде чин. Чин в Україні, чи на чужині! Само розумове переконання наших противників на Заході про наше право, стверджене тисячолітньою історією вже не вистачає. Безісторичні і безтрадиційні народи чи нації здобули свою державну незалежність силою своєї зброї, навіть не відкликаючися до совог історичного права, чи традицій, яких деякі й не мали, але виключно до сучасної незламної волі бути незалежними і вільними! Де за свободу ллється кров, падають постріли і гранати, де розриваються під лімузинами ворожих, окупантських амбасадорів бомби, там ніхто вже не питає про історичне право! Цим ми зовсім не знецінюємо необхідність монументально-наукових праць, раціонального правного аргументу, але хочемо підкреслити інший аспект - зудар з ворогом широких кіл громадянства, штурмування його позицій зарівно як тут і в Україні, в якій формі ці його позиції не були б.

Коли тепер панує сила, то їй треба протиставити не лише саму абсолютну правду словом, але свою правду підперти фізичною силою! А з тим і жертвою. За різних умов різно розуміється аргумент сили: на Заході якість сили кваліфікується маршем на вулиці і штурмуванням станиць ворога. В Україні висловлене слово правди устно чи писемно є, за тамошніх умов могутнім аргументом сили. Очевидно стосування фізичної сили там теж є остаточним аргументом перемоги. Але питання кваліфікації якості сили і її впливу є дуже різні серед релятивно вільних суспільств Заходу і невольних під"яремних націй. Характерно і знаменно, що марксизм збанкрутував на Заході Європи і в США, він зовсім не охопив робітництва. Якраз соціально-забезпечена студентська група, яка здебільше живе на державних стипендіях, забезпечена приватними автомашинами, є носієм леніно-марксизму-маоїзму. А робітництво цілком відвернулося від цього деструктивного "авангарду" анархо-комуністичного "нового ладу у світі". Тут зродилася в деструктивної ініціативної меншості нова фальшива віра проти сучасного т.зв. естаблішменту, тут виник бунт для бунту, з одної сторони, а з другої здійснення анархо-комунізму означає здійснення тоталітаризму лівого типу, бо завжди всякий анархізм

веде закономірно до диктатури і тоталітаризму. Це є неунікнений закон соціології і філософії життя.

На тлі ідейної, політичної, соціологічної, навіть релігійної кризи, а зокрема етично-духової, - зударі є неунікнені: одна фізична сила проти другої фізичної сили. Одна за благородне, життєво-творче, а інша - за деструктивне, злочинне. Люди є спроможні віддавати життя і за фальшиві ідеї, коли є ними одуховлені і вірять у них, і в ім'я їх можуть натворити чимало лиха і для своєї нації, а потім кулею в чоло розкаятися, як це зробив Скрипник, Хвильовий, чи Любченко. Наш час на Заході - це час масових акцій за наші ідеї, боротьби наших символів з символами ворожими, символів Петлюри, Коновальця, Шухевича, Бандери, Липківського, Шептицького проти Леніна, Маркса, Сталіна.

Дуже важливим є, що анархо-комуністична частина студентства Заходу відчужена від робітництва і засуджувана ним не має головним мотивом своєї дії соціально-економічної несправедливості "капіталістичного" устрою даної країни Заходу/Німеччини, США, Канади/, але має візію взагалі тотального іншого державно-політичного, соціально-економічного і етично-культурного ладу. Ця хаотична візія стає для деякого атрактивною, як вислід ідейно-моральної і світоглядно-культурної кризи, як здогадний вихід з неї!

В Україні терор зростає чимраз більше. Фінгована "відлига" спричинила нерозважне вилонення певних елементів і організованих сил, включно з церковними, які думали, що пройшов час на півявно штурмувати цитаделю злочину і зла! Наука з цього: цитаделя зла і злочину може бути завалена лише революційно-збройним наступом, а його організатори мають бути строго законспіровані. Фінговану лібералізацію, використовувати для персональної інфільтрації і ідейного підпільного наступу, масових зударів і збройних чинів проти ворожих елементів. Ідеї, акції, люди! Ідеї якнайширше пропагуємо, акції якнайширше розгортаємо, але організаторів і всю нашу мережу - якнайсуворіше конспіруємо. ОУН ніколи не може вийти наяв, доки не буде нею заініційований всепародній зрив.

Помилковим є вважати, що зберігаючи пасивність на чужині, не протестуючи, не відплачуючи ворогові також тут і за Владика Величковського і за многих інших мучеників і героїв, не "провокуючи" нашими актами і акціями ворога, - ми тим влетшуємо становище уярмленого! Ніколи пасивне вицікування! Поможемо в'язням і народові тільки тим, коли і тут діятиме всілякими можливо методами і формами з найрадикальнішими включно!

Волю здобувається лише силою! Ніхто ще не здобув волі інакше, як силою!

Треба брати до уваги різнотипність наших акцій, диференційованість їх, включування різних прошарків суспільства з різних нагод у пов'язанні з особливим акцентом означених елементів

серед означених середовищ. Як незвичайно начасі є спільна акція українського студентства з чужонаціональним в захист нашого студентства; або акція наших мистців і письменників, нашого наукового світу в обороні наших інтелектуальних і мистецьких творців. Як актуальною є напр., протестний марш наших священників у священничій ноші перед будинком ОН чи большевицькими амбасадами, коли наша Церква терпить таке важке переслідування! Або акція наших юристів за океаном разом з юристами західніх націй в обороні арештованих і засуджених відомих юристів в Україні, що правно обосновували вихід України з ССРСР.

Треба розворушувати всілякими засобами в нашу користь публічну опінію, якою маніполюють прокомуністичні і проросійські елементи. Сьогодні лише деякі відповідальні політики і державні мужі Заходу мають відвагу говорити про необхідну духову мілітаризацію молоді і суспільства, про незмінність античної засади "солодко і почесно є вмирати за вітчизну"! Як воно не дивно, але це факт, що сливе кожна держава має два уряди, один, який прагне батьківщину зберегти перед упадком, а інший, який працює над її упадком. В руках останніх є у більшості масові медія. А дефетисти прагнуть миру за всяку ціну, навіть за ціну капітуляції перед тиранією. І інколи політик-патріот, щоб здобути виборчий мандат мусить проти свого переконання слухати диктату пацифізмом роз'їдених мас. Їм часто зовсім не залежить на тому, що з димом пожегарів, спричинених напасником пропадає їх майно і їх діти можуть згинуть чи від радіоактивних променів атомової бомби, чи нагана російського завойовника.

Горять нищені розгойданою анархо-комунізмом молоддю доми науки, топчуться нею вічні і благородні вартості, а яка на те все реакція? Сливе жодна! Коли ворог вийшов на вулицю, то поборювати його сидячи у замкнутих кімнатах, чи затишних студентських домах, є смішним!

Відсіч ворогові треба дати у прямій з ним сутичці!

З. К.

яяяяяЯяяяяя

Не мовчи, коли, гордо пишаючись,
Велегласно брехня гомонить,
Коли, горем чужим утішаючись,
Зависть, наче оса та, бринить,
І сичить клевета, мов гадюка в корчи, - Н е м о в ч и !
Говори, коли серце твоє піднімається
Нетерплячкою правди й добра,
Говори, хай слів твоїх розумних жахається
Слялюзорність, бездарність стара,
Хай би вухам глухим, до німої гори -

Г о в о р и !

/Іван Франко/

ВИТЯГИ З БЮЛЕТЕНІВ ПРОВІДУ ОУН
ДО СПРАВ МОЛОДІ І ЮНАЦТВА ОУН

ДУМКИ ПРО НАШУ ПРОПАГАНДУ І АКЦІЇ/Ю. Підлісецький/

Пропаганда мусить проводитися словом і ЧИНОМ, адекватним сучасній епосі. Супроти брутальної сили ворога не можемо застосувати метод Свідків Єгови!

Епоха масових модерних середників пропаганди вимагає від нас брати до уваги той факт у нашій методиці та стратегії психологічної війни.

Чи ж можемо ухилитися від масових демонстрацій при все інтенсивнішому загострюванні їх, коли наші вороги стосують такі методи дії у здійснюванні їх злочинних замірів?

Наші акції без певної дози радикалізму не викличуть зацікавлення і не будуть актуалізувати нашої визвольної справи. Коли русофільські і комунофільські кола демонструють і демолють американські дипломатичні місії, то ми також повинні застосувати аналогічні методи до російських місій. На мовчазні дії світ не звертає уваги. Тисячі дітей гине щоденно в Біяфрі, бо народ Біяфрі не хотів піддатися і стати рабом, але світ промовчував, бо не було кому підняти цю справу проти Москви, що є Меккою для збаламучених людей. Про тисячі і тисячі жертв російського терору, про запроторювання письменників і науковців, священослужителів і борців за свободу й права нації в концтабори Сибіру, про вбитих на мурах Берліну – панує мовчанка, натомість у західньому Берліні німецькі студенти демонструють проти США в обороні комуністичного В'єтнаму.

Наша епоха – епоха насильства, фізичної сили, ідейно-політичної інфільтрації, ідейно-політичного озброювання. У Бразилії поривають американського амбасадора. За нецілих два роки понад 90 літаків приневолити повітряні пірати змінити місце причалення. Вбивство пірваного піратами М. Чомбе в тюрмі в Альжирії. Університети і школи, нищені і демольовані розбещеною комунофільсько настроєною молоддю. Богослужби і театральні вистави силою переривані, мистецькі вистави нищені. Москва нападає на Чехію і Словаччину без оголошення війни. Російські окупанти винищують наших та інших борців за права людини і нації. Варварство і насильство домінує сьогодні не менше, як за часів Нерона, Леніна, Сталіна, Гітлера!

Зустрічати цю епоху словами протесту без протесту ЧИНОМ означає – не розуміти її! А все це спричинює психологічна війна, що її веде Росія, опанувавши та впливаючи на людей і середники комунікації, на частину молоді західніх країн, яка й спричинює цей хаос, цю аварію.

Правосуддя деяких вільних держав Заходу санкціонує це насильство збунтованої Москвою юрби: ламання законів, нищення приватної власності, руйнування всяких духових і матеріальних

цінностей. Юрисдикція, яка толерує і санкціонує беззаконня, що нищить традиційний лад та порядок за директивою з Москви, підготовляє ґрунт для завоювання Росією ще вільних країн Заходу через їх розклад зсередини.

Ця юрба здегенерованої частини молоді проповідує пацифізм, "кохання" і "секс", замість любови до Батьківщини, апотезує маси, а не індивідуальності, з рівночасною адорацією ідолів війни і насильства типу Мао, Го Чі Міна, Кастра, Че Гевари, Люмумби і Ель Фатаги. Ця частина молоді, що облудно виступає як "любителі цвітів", як миролюбці, як безвинні захисники миру і прав для здогадно поневолених, одурманених наркотиками, попадає в екстазу руйнування та абсолютного насильства над усім, що досі було святе її нації. Вихована ще й на фільмах та коміксах, своїми масовими акціями пропаганди, розкладу і знецінювання духових та етичних вартостей, героїзму і патріотизму, вона загрожує нівеляцією всього творчого та повернення західнього суспільства в джунґлі, де панує лише право п'ястуга. Бо з анархії завжди виростає диктатура, а в нашому випадку – диктатура комуни, представлена в різних фґабулах Москви.

Виховання молоді можливе лише в акції. Обмежування вишколу і виховання тільки теоретичними студіями не вистачає. У ситуації мобілізування Москвою і комуністичними партіями частини західньої молоді під гаслами і за їхні цілі, необхідно заставляти нашу молодь бути промотором та ініціатором протидії і нашого ідейного наступу під нашими гаслами і за наші цілі. Якщо ідеї Москви мобілизують частину західньої молоді, то чому ідеї Києва не можуть мобілізувати іншої частини для протидії тому злу, що його несе Москва?

Коли промосковська чи комунофільська молодь видвигає як своїх прапорних ідолів Мао, Леніна, Кастра, Че, Го, то чому нами опанована молодь Заходу не може висувати як своїх героїв і прикладів для наслідування – Чупринку, Бандеру, Петлюру, Коновальця, Липківського, Сліпого?! Хай зударяються у психологічній війні символи протиставних світів, нашого і російського, націоналістичного і комуністичного? Без протиставних символів і протиставних постатей, які захищають протилежні вартості – різкого удару немає!

Проти проросійських і прокомуністичних гасел треба висувати наші гасла, які мобілизують: гасла патріотизму, нації, героїзму, релігії, достоїнсти і гідности людини, тобто вартості, за які теж варто вмирати! Чому на вулицях міст маємо безчисленні протиамериканські написи, проросійські чи прокомуністичні, а не має наших гасел, які говорили б про боротьбу української нації, про наших героїв і мучеників?! Чому не можна вийти з нашими гаслами й символами у широкий світ!

Все це є форми і способи пропаганди наших ідей. Треба пам'ятати, що в епоху масових дій нам не вільно втікати в ізо-

ляцію, натомість треба суверенно і вправно опанувати і володіти модерною технікою впливу на еліту і на масу!

ж ж ж ж

ДО ЗАВДАНЬ ОУН ЗА КОРДОНОМ/Немирич/ - розділ VII Молодь

Це не лише важлива й велика, але й дуже складна проблема. Передусім треба брати серйозно до уваги справжню сьогоднішню дійсність.

В подавляючій більшості/75-80%/ народжені й вирощені поза Україною, вони не можуть і ніколи тут не будуть такими, як були їхні ровесники, вирощені на українській землі, в українському кліматі, в атмосфері боротьби.

Молодь є органічною частиною українського народу й української спільноти в світі і має обов'язки й завдання супроти України. Їхні завдання є зв'язані в першу чергу з місцем їхнього постійного побуту, яке відкриває перед ними відповідні дороги, на яких вони можуть сповнювати ці свої завдання й обов'язки. Українська молодь має без порівняння більше освіти й знання і більше можливостей, - не організаційних, але потрібних в сьогоднішніх обставинах для сьогоднішньої роботи і завдань - як наші теперішні старі кадри, і тому їм відкриті широко двері піти тут вище й вище, якнайвище, піти широко і високо в життя країни поселення, здобути там відповідні становища й пропозиції, багато таких становищ і позицій - в політиці, державній адміністрації, економіці, в університетах, в науці, в мистецтві, війську і скрізь, та на тих високих місцях і з тих місць організувати всяку допомогу Україні. Маю на увазі загал української молоді, а в цьому також і нашу молодь, яка сама має йти на цю допомогу і дбати, щоб було якнайбільше такої молоді. Щоб наша молодь могла, розуміла і вміла це робити, треба її до цього виховувати, вишколювати, вирощувати, спрямовувати. В першу чергу наші члени-батьки дома, а далі наші школи й курси українознавства та наші молодіжні організації СУМ, ТУСМ і ін.

В праці з молоддю в наших молодіжних організаціях вишукувати найкращих, окремо над ними працювати і організувати таких в ряди Молоді ОУН. Окрім всіх завдань і обов'язків, які відносяться до всієї української молоді, ця молодь має ще окремі завдання. Головну увагу треба звернути на студентську молодь. Справи молоді віддати в руки самої молоді під відповідною, але дискретною опікою. Це відноситься також і до Молоді ОУН.

ЗАВДАННЯ РЕФЕРЕНТУРИ КУЛЬТУРИ/Ант/.

/Розділ 5. Кадри діячів української культури і молодь/

Кадри діячів культури перестарілі. Мало хто з них працює професійно і диспонує часом для своєї творчої праці. Форми їх вияву доволі анахронічні.

АДУК/Асоціація Діячів Української Культури/ не обстоє

якоїсь однієї течії стилів, культурних процесів, але дбатиме про творчу незалежність від шкідливих національно і морально впливів чи то окупантів в Україні чи продовжувати традиції української культури, щоб нові течії у світовому мистецтві асимілювалися згідно з органічним світосприйманням української людини. Цей процес синтези потрібний особливо молодшій генерації, що формує свій світогляд в оточенні чужих культурних кліматів:

Саме тому потрібно включити в культурні процеси і вияви українців у діаспорі молодь, яка думає і відчуває та виявляється новими формами мистецтва, що відзеркалює наш час. Рівночасно цю молодь, яка думає і відчуває та виявляється новими формами мистецтва, що віддзеркалює наш час. Рівночасно цю молодь треба наситити ідеями українського народу та його культурними традиціями, щоб зберегти від духового нігілізму чи шкідливих ідей оточення.

Проблеми культури треба усвідомити молоді вже в рамках СУМ та ТУСМ, щоб відповідними конференціями та вишколами проблеми культури робити проблемами молоді. Найталановіша молодь мала б доповнювати кадри АДУК і НТШ, щоб свою професійну працю пов'язувати систематично з ідеями боротьби за самостійність українського народу в усіх його виявах життя, а зокрема в ідеї його визволення і державної суверенності.

ГОЛОВНІ НАПРЯМНІ НАШОЇ ДІЇ ЗА КОРДОНОМ - розділ "Г"

Головним засобом нашого впливу на молодь є не наголошування розваг й атракцій для неї, а наголошування суворих вимог та заітерисування визвольною проблематикою, наголошування жертвенності, обов'язку супроти нації, потреби парамілітарного виховання і вишколу. Виховати молодь без акцій - не можна; переломовими подіями в житті молоді є власне її самостійна ініціатива в організуванні відповідних протестних акцій в обороні прав і волі України. Так починається новий період у дії не тільки молоді генерації, а також і в нашій, як цілості. Треба також застановитися над тим, щоб молодь могла видавати журнал, як трибуну молодих, себто молоді інтелектуальної еліти. Такий журнал потрібний також з погляду крайової акції.

Розбудова молодечого відтинка, зокрема Юнацтва ОУН, ідейне і політичне проникання нашої молоді в чужі середовища, протидія ідейному і моральному розкладові нашого оточення, розбудова української політичної думки силами нашої молоді еліти - все це необхідне і реальне.

Масові акції стали вже елементом нашого стилю дії, як засіб підтримки визвольної боротьби в Україні; різnorodність цих акцій, мобілізація всіх верств українського суспільства на чужині до специфічних протиросійських акцій - незмінно актуальні. Степенуваність і зрізничкованість наших акцій допоможуть нам уникнути стереотипності.

КАДРИ ОУН/Перун/ Розділ VIII.

1. "Для зміцнення організаційних кадрів необхідно активізувати студентів-націоналістів і визначити їм більшу і відповідальнішу роль в організаційній системі. В нас майже немає організованих студентських звен, немає й окремого студентського сектoра з виразно визначеними завданнями організаційного характеру. Хоч на європейських теренах кількість наших студентів обмежена, проте, на заокеанських вона велика. Студіююча молодь, старша і молодша, що є під впливом націоналістичної ідеології - це найкращий резервуар для доповнювання кадрів і підвищення їх інтелектуального рівня. Зокрема вони можуть бути дуже корисні в кадрово-вишкільній праці з членством.

В час польської і німецької окупації на Рідних Землях студенти, члени Організації, повністю себе виправдали. Тож треба до того змагати й на еміграції і допомогти студентам, як молодій, надійній націоналістичній інтелігенції, виявити себе у всіх ділянках нашого організованого життя.

2. Особливу роль можуть відіграти студенти в організуванні Юнацтва ОУН, бо своєю освітою, віком і набутим досвідом з життя української шкільної і студіюючої молоді на еміграції, вони можуть мати відповідний виховний ідейний вплив на молодих юнаків і юначок"./Дніпровий: "Питання закорд. кадрів ОУН"/.

жжжжжжжжжжжжжжжжжжжжжжжжжж
Ліна КОСТЕНКО

НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

- Краще померти стоячи,
Ніж на колінах жити?
Сказав учитель історії
Дітям.

Слухайте, діти, вчителя,
Слухайте маму й тата,
І дай вам Бог тільки з читанок
Про це читати.

Да-а... "Краще померти стоячи..."
Сказано мужньо і строго.
... А в них були перебиті
Ноги.

Вони піднялись на колінах -
І впало вороння крепом.
... Ой, зросла в полі червона калина,
А над нею синє-небо...

Це я не Вам, діти.
Я просто думаю діти,
Що можна і на колінах
Померти краще, ніж стоячи жити.

... Діти. Читайте історію.

РОМАН ШУХЕВИЧ

/Портрет юнака у споминах львов'янки, що став командиром УПА і героєм української національної революції./

Роман Шухевич був живий, дотепний і добре вихований юнак. Він не належав до тих хлопців, які провадять нецікаві розмови, переливаючи з пустого в порожнє. Він дуже часто оповідав, як до півночі читає, бо має вдень замало часу.

"Ми мусимо гартувати спортом тіло, але, що найважливіше, здобувати знання, вчитись чужих мов і вправляти силу волі" - казав він.

Роман був також здібним піаністом, але його цікавили в першу чергу національні справи. Ось його слова: "Я не стараюсь вправляти на фортепіані, коли я знаю, що навкруги діється з нашим народом. Не раз уночі я не можу заснути, коли бачу перед собою повні докору погляди наших тисячних жертв за ґратами. Не думай, що це в мене хвилиний настрій романтичного юнака. Я вирішив поставити моє життя для боротьби за нашу самостійну державу. Вже досить покорення". Продовжуючи думку Роман сказав:

"На нашу багату землю мають апетит нахабні наїзники. Ми ж маємо занадто м'яке серце і швидко віримо в обіцянки ворожих дипломатів. Але це мусить змінитись!".

Роман був ідеалом борця за українську державність. Його мужеська енергія, непохитна воля, бистрий розум, безмежна любов до своєї батьківщини і готовість віддати своє життя для скривдженого народу - всі ці прикмети набрали свого оформлення у фанатика-революціонера, правдивого героя, що був покликаний збудити поневолений нарід до великого зриву. Роман відзначався також непересічною інтелігенцією і тонким відчуттям кожної ситуації. Якщо ж його хтось хвалив, то він поблажливо усміхався і відразу змінював тему. Без пози, природній, все сам собою, хоч був людиною великого формату.

"Я знаю, - говорив Роман - що скорше чи пізніше згину від ворожої кулі. Старим я не буду напевне. Я не боюсь за нашу будучину, коли знаю, що наші засуджені сільські хлопці гинуть з окликом: "Нехай живе Україна". Любов до визвольного змагання є в них більша за любов до особистого життя. Наші горді революціонери заглядають сміливо смерті у вічі. Я відчуваю щораз більшу відповідальність перед найкращими синами українського народу".

Для молоді Роман був великим авторитетом. Було samozрозумілим, що кожна заувага, порада чи наказ його є правильні. Що за досвід у такого молодого бойовика! Що за зріле знання людей! Наприклад: "Не втаємничуйте Міри до тої справи, бо вона на поліційних допитах заломиться". Або: "Лідка чудово надається для

підшукування квартири для бойовиків". Або: "Сконтактуйте мене з Влодком, бо відчуваю інтуїтивно, що ми будемо розумітися".

Роман мав завжди правильний погляд на актуальну політичну ситуацію. На запитання, як оцінює він політику Німеччини на початку другої світової війни він сказав, що Гітлер – півінтелігент, зарозумілий "юберменш" і дуже короткозорий. Він іде через Україну до Москви, а не з Україною. "Нур ֆюр дейче", і виголодження українських полонених викінчать його. Українці мусять безкомпромісово боротися проти Гітлера і проти Сталіна. Свободи ніхто не дарує. Твориться у підпіллі українська армія. Кожний мусить, як уміє, прислужитися українській справі. Боротьба не буде легкою, але будучина належить життєздатному українському народові.

Роман говорив ще багато в цьому дусі і він більше переконував цим усіх, що він є ідеалом українського вождя. Він вмів переносити свій бойовий запал на оточення. Нам здавалось, що коли б нас закликав до своїх скритків по лісах, то й ми пішли б туди, де тисячі нашої інтелігенції, разом із сільськими хлопцями, присягнули: "Свобода або смерть".

/Оксана/

тттттТтттт

ЗАМІСТЬ МОНОЛОГА

Бути променем, хоч краплиною,
Лиш світитися Україною.
Бути вітром, затятим вітром,
Спів про неї нести по світу.
Бути колосом, хоч зерниною –
Тільки б нею... нею – Вкраїною.
Україно, і вдень і ніччю
Наді мною твоя любов.
І твоє степове обличчя
Із бровами густих дібров...
Що мої перемрії варті
Перед шелестом верб гнучких!
Буду просто стоять на варті
Неповторних пісень твоїх.
Мимо парків осінньосонних,
Крізь пожовклі сумні листи –
Як великий пахучий сонях –
Буду серце в грудях нести.

ж ж ж

1-ИЙ КОНГРЕС НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ МОЛОДІ НА ЕМІГРАЦІЇ

Двадцять річницю Віденського Конгресу Українських Націоналістів, що покликав до життя Організацію Українських Націоналістів, відзначив Відділ Молоді ЗЧ ОУН, скликаючи на дні 26-27 лютого 1949 р. Святочний Конгрес Української Націоналістичної Молоді на еміграції. У Конгресі взяло участь 100 осіб, в тому 95 делегатів від організованих клітин молодняцького сектору Організації. Програму Конгресу виповнила святочна і ділова частина.

Святочну частину започаткував друг Свистун о год. 10.15, відкриваючи Конгрес коротким словом, в якому з'ясував обставини на Рідних Землях та на еміграції під сучасну пору. Організація Українських Націоналістів в Краю стоїть в авангарді визвольної боротьби, як незломно стояла продовж 20-ти років свого існування. В той час ми молоді націоналісти "зібрались от тут, щоб з перспективи 20-ти років глянути на гордо пройдений шлях цього могутнього Авангарду Української Національної Революції та як нероздільна частина великого українського Визвольного Фронту утвердитися в наших позиціях та ще більше усвідомити собі наші завдання!"

Запропоновану д. Свистуном президію у складі: Муфті - голова, Соловій і Сурмач - заступники, Конгрес схвалює аплявзом. З черги Конгрес одобрює покликання двох секретарів в особах д. Аскольда і Сурми та членів почесної президії, до якої входять дд. Залужний, Вернигора, Муха і Остап.

Слідують привіти. Першим складає привіт від Проводу ЗЧ ОУН д. Вернигора. Після відчитання привіту від АБН складають дальші усні привіти делегатка Фронту Молоді АБН, представник рейдувочої частини УПА і численні представники місцевих Проводів Відділу Молоді.

Серед довго невмовкаючих оплесків виходить на трибуну один з учасників Віденського Конгресу та переносить своїм спомином усіх присутніх в ті незабутні роки після першої світової війни, коли то з хаосу після воєнного часу почали формуватися контури нового світу - світу організованого українського націоналізму. Немов на фільмовій стрічці стають перед очима учасників: боротьба УВО, постать полк. Коновальця, перші організації націоналістичної молоді, їхні прояви, надії, пляни і труд а далі сам Конгрес, його організація, учасники, праця, боротьба концепцій і т. п. Доповідач подає багато фактичного матеріялу, незафіксованого до сьогодні в жодних мемуарах, наводить інтересні епізоди та ситуації з самого Конгресу. Його слова дуже причинилися до правильного зрозуміння того процесу, що йшов протягом довгих літ, а якого тільки формально завершенням було покликання до життя Організації Українських Націоналістів.

Після обідньої перерви учасники заслухали доповіді д. Бойка

під наг.: "Двадцять літ на службі визвольної ідеї, в якій доповідач з'ясував генезу Організації Українських Націоналістів та її 20-тирічний шлях, зокрема відмічуючи її історичне значення та елементи її сили.

Друга доповідь д. Мара п. наг.: "Розвиткові тенденції українського націоналізму на Рідних Землях" мала своїм завданням дати картину боротьби Організації в час другої світової війни та з'ясувати зв'язані з цією боротьбою переміни всередині самого визвольного руху. В тому періоді своєї діяльності Організація стає ініціатором створення нових революційно-визвольних чинників та формацій УПА, УГВР та АБН.

В дискусії, що розвинулася на доповідями, забирали голос дд. Пісня, Бодрій, Зозуля, Остап, Джміль, Руслан та гість д. Дуліба. Дискутанти порушували цілий ряд важливих питань, зокрема підкреслювали вагу СУЗ та розпрацювання відповідних методів праці, важливість сучасної праці на закордонному відтинку і ін. Загалом в дискусії виявилось, що молодь наша націоналістична підходить до проблем визвольно-революційної боротьби зі зрозумінням та бажає критично аналізувати й оцінювати етапи минулого во ім'я досвіду майбутнього.

Після вичерпання дискусії учасники взяли греміяльну участь в панахиді по впавших Борцях Української Національної Революції, що відправлялася у місцевій православній церкві.

В неділю 27-го лютого, коли зібрані очікали на продовження нарад, на залю завітав член Бюра Проводу ОУН д. Карбович і делегат від проводу ЗЧ ОУН д. Птах. Всі учасники спонтанно підіймаються з місць. Предсідник Конгресу звітує та просить члена Бюра Проводу зайняти місце в почесній президії. Довго лунає грім ентузіастичних оплесків.

На порядку дня доповідь д. Мука п. н. "Ідейно-світоглядні основи революційного визвольного руху". Доповідач подав у першій частині теоретичні закладки українського націоналізму та в другій частині їхнє примінення у практиці. З великим заінтересуванням та з непослабнутою увагою прослухала зала обширної доповіді д. Карбовича про "Завдання ЗЧ ОУН під сучасну пору", в якій доповідач висунув цілий ряд дуже цінних та свіжих думок відносно праці та завдань членів Організації на закордонному відтинку. Особливий натиск поклав доповідач на потребу організації власних робітничих профспілок, як чинника колосальної ваги в політичній роботі на міжнародньому форумі.

Над обидвома доповідями відбулася широка дискусія, в якій взяли участь дд. Бойко, Пісня, Остап, Крицький, Максим. На деякі критичні зауваження обидва доповідачі дають окремі вяснення.

Слідує програмова доповідь д. Жара п. наг. "Націоналістична молодь - передова ланка революційно-визвольного руху", в якій доповідач перевів підсумки вкладу молоді в революційно-визвольну боротьбу та намітив ряд конкретних завдань Відділу Молоді

ЗЧ ОУН так в організаційному, як і в легальному секторі життя. Тому, що доповідь порушувала ряд актуальних справ, як н.пр. проблему легальних молодіжних організацій, як Пласт, СУМ, та зверталася своїм спрямуванням у майбутнє, викликала найбільш оживлену дискусію, в якій взяли слово проф. В., дд. Сергій, Остап, Гринько, Свистун і інші.

Після закінчення дискусії приступлено до відчитання проєкту резолюцій, виготовленого резолюційною комісією в складі: Бойко, Зовуля, Ворона, Пісня, Жар. В загальному резолюції прийнято без суттєвих змін. Зовсім неожидано і не зважаючи на пізню пору широку дискусію викликає та точка резолюцій, що визначає поставу студентів-членів Організації до студій. Формулювка резолюційної комісії, на думку деяких учасників, може сприяти духовій демобілізації членства та відтягуванню його від організаційних завдань і обов'язків. Після відкинення декількох проєктів було врешті знайдено формулювку, що змогла задовольнити всіх. Дискусія виявила, що молодь вміє сама розв'язувати свої проблеми та знаходити правильний вихід.

Приходить остання точка програми. Д. Соловій, що вміжчасі переняв провід Конгресу, висловлює надії, що молодь як слід сповнить свої завдання авангарду революції.

Конгрес ухвалює вислати низку відповідних привітів.

Ще говорить коротко предсідник Конгресу, роблячи підсумки праці Конгресу і вже зривається могутня після - марш націоналістів "Зродились ми", що й закінчує Конгрес о год. 24-ій. Учасники розходяться. Золоті слова, що блистали на фронтівій стіні продовж двох днів кожний залишив у своїм серці назавжди. Ці слова, це заповіт кожному націоналістові: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї".

Б-ко.

"СУРМА" ч. 2, 15 березня 1969 р.

ннннннннн

П Р И В І Т А Н Н Я

КОНГРЕСОВІ ЮНАЦТВА ОУН НА ЧУЖИНІ

Дорогі Друзі!

Провід ЗЧ ОУН вітає ініціативу Юнацтва - скликати в ХХ-ту Річницю створення Організації Українських Націоналістів/ОУН/ Конгрес Юнацтва ОУН закордоном.

Тому двадцять років саме молодь дала почин для повстання ОУН. Не багато з основників осталося живими. Більшість з них

поклала головами в боротьбі за свободу. На зміну їм прийшли нові служити їх ділу. Люди мінялися і міняються, але ідеї остаються і завжди наново поривають. Ідуть сьогодні вже тисячі, ідуть вже мільйони. З УВО виросла ОУН, ОУН заініціювала УПА і спільно з нею УГВР. І зараз всі три формації, маючи за хребет ОУН, ведуть народ в боротьбі впевнено, твердо, переможньо. Головну роль — пробойового кадру ОУН-УПА творить молодь, наша невтомна, жертвенна молодь. Молодь завжди і всюди була аванпостом нових ідей, вона завжди ставала на прю з усім старим, вона атакувала бастилії. Молодь — гарант перемоги революції. "На зміну" носить назву орган крайового юнацтва. Бо постійно на місце тих, що впали на шляху, в бойові колони вступаєте Ви, юнаки! "На чатах" — звучить назва іншого бойового видання молоді України. Так, молодь передовсім стоїть на чатах.

Юнаки! Найкраще відсвяткуєте річницю повстання ОУН, коли в душі своїй зобов'язаете стати на висоті тих завдань, що їх безстрашно й безприкладно в історії всіх народів виконує наша молодь в Україні в рядах нашої армії — УПА і крайової ОУН. Ставте собі за приклади для наслідування тих безіменних героїв, що без скарги і озву падуть на полі слави, які радше накладають на себе руки, як мали б віддатися ворогові живцем. Сталіть свій характер, готуйтеся на зміну тим, що вже довгі роки гонені ворогом, живуть в підземеллях, але не складають зброї. Завжди зосереджуйте увагу свою на цих вимогах, які ставить воююча Україна, воюючий наш народ, що в найширших своїх шарах бореться переможньо проти російсько-більшевицького імперіялізму. Не одиниці, а весь народ став вже там героєм.

Перед нами тут на еміграції теж революційні завдання: допомога Батьківщині, акція серед бійців червоної армії, боротьба революційними методами проти комунізму в універсальному масштабі, масова зовнішньо-політична дія, АБН. Ви, юнаки, мусите перші братися за них, добровільно, негайно. Ви мусите дати розмах і запал юнацький, сміливість, полет, новий дух! Революційні прийоми роботи ви мусите вміти застосувати і на еміграції.

Коли тому двадцять років творилася ОУН, був це теж революційний задум і багатьома скептично прийнятий. Але сумніви перемогла віра тих, що її творили. Вам молодим цієї віри не сміє бракувати, як її ніколи не бракувало тим, що впали, чи зараз стоять в затяжній боротьбі. Тямте: вірі треба протиставити віру! І ще одне: завжди ви мусите бути з народом і в народі. Теж тут, теж на еміграції. В копальнях і на заводах, серед нашого робітництва не сміє Вас бракувати! Націоналісти, на фабриках і заводах дайте бій комуністам! Будьте з важкопрацюючим робітником, жийте його радощами і смутками, боріться спільно з ним, працюйте сміло та спільно!

Юнаки! Ви відповідатимете за майбутнє ОУН, за майбутнє боротьби. Будьте гідні цього. Друге двадцятиріччя належатиме Вам, тому готуйтеся, щоб Ваш звіт через двадцять років був звітом триумфу!

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава!

Хай живе Українська Головна Визвольна Рада!

Хай живе Українська Повстанська Армія!

Хай живе Організація Українських Націоналістів - авангард народу !

Слава Україні!

Героям Слава!

25. лютого 1949.

ПРОВІД ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

☼☼☼☼☼

Степан ПУШИК

НІ, НЕ СТРАШНО...

Ні, не треба кричати,
Коли хліб не вродив,
Та не можна мовчати,
Коли син заблудив.

Ні, не страшно, повірте,
Пережити біду,
Але страшно шуміти
Пустоцвітом в саду.

Ні, не страшно під прапором
Падать, йти - не дійти,
Але страшно, як правду
Вкрадуть люті кати.

ІНТИМНИЙ ВІРШ

Я не знаю, де вже похоронять...
Посивіють в полі полини.
І не дзвони - яблука червоні
За Дністром віддзвонять восени.

Відсумують вишні та калини,
Відспівають птиці у саду.
Може не впаду на Батьківщині,
Та за Батьківщину упаду!

ГОДІ МОВЧАТИ

У лютому ц.р. сповнилося 70 років від дати заснування в Україні першої політичної партії - Революційної Української Партії /РУП/, яка всупереч духові часу, висуваючи на перше місце ідею самостійности України, рішена була революційними методами змагатися за українське національне визволення. Ця ідея самостійности України стала незмінним принципом усього націоналістичного модерного руху, починаючи від того часу досьогодні. У тому пов'язанні РУП уважається предтечою УВО й ОУН, а центральну постать у РУП, Миколу Міхновського - натхненником українського організованого націоналізму.

Головним документом РУП є "Самостійна Україна", що стала першим маніфестом організованого українського націоналізму, а в першому періоді діяльності РУП була її програмою. Автором "Самостійної України" був Микола Міхновський і його перу належать інші політичні праці, між ними і ця, уривок якої друкуємо:

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
до російського міністра внутрішніх справ
Сіпіягіна

"... Ви гадаєте, Пане Міністре, що Ви вкупі з усіми Вашими посіпаками здолаєте вбити наш нарід? Нехай відповість Вам наша історія. Нехай вона розповість Вам, яка міцна та сильна була польська держава "від моря до моря", який знівечений був наш нарід під пануванням чужинців-поляків, які терпів він гнобительства від польських панів. І нехай історія розповість Вам, як одним сильним і міцним рухом зруйнувала наша нація усю польську державу й повернула внівець гнобителів. А колишні поляки, Пане Міністре, вміли гнітити нас не гірше від сучасних росіян і колишня Варшава була культурніша ніж сучасний Петербург..."

"А знаєте, через що наші прабатьки розвалили Польщу? Через те, що вона наполягала на душу нації, на її моральне "Я". А всі злочини прощаються, крім злочинства проти Святого Духа".

"Уряд російський супроти нашої нації став на ту саму стежку, що й колишній польський уряд, і тим самим вимагає, щоб ми пішли шляхом прабатьків часів Богдана Хмельницького. Й ми підемо!

"Закон царя іх 17-го травня 1876 року єсть злочином проти Духа Святого, бо єсть це суворий і безпощадний засуд цілої нації на моральну смерть. Але Ваша безглузда заборона українського напису на пам'ятнику українському поетові єсть огидливе знущання над засудженою на смерть нацією. Тая заборона єсть краплею, що переповнила чашу страждань і терпіння нашого народу. Вона каже нам: ГОДІ МОВЧАТИ Вам, рабам".

"Ми не можемо далі дозволити безстидному чужинцеві знущатися над найсвятішими нашими чуттями. Українська нація мусить.

скинути панування чужинців, бо вони зогиджують саму душу нації. Мусить добути собі свободу, хоч би захиталася ціла Росія! Мусить добути своє визволення з рабства національного та політичного, хоч би пролилися ріки крові! А та кров, що поллється, впаде як народне прокляття на Вашу голову, Пане Міністре, й на голову всіх гнобителів нашої нації..."

/М. Міхновський, "Молода Україна" ч. 9-10, 1900/.

Цей документ характеризує яснovidність М. Міхновського, як речника українських патріотів у часах перед I-ою світовою війною, їхню рішеність піти шляхом прабатьківських часів Богдана Хмельницького, щоб розвалити, як вони Польщу, царську російську імперію також через це, що вона наполягає на душу нашої нації.

У свідченнях історії знаходимо, що це не була лише словна декларація, бо патріоти нашого народу й сам Міхновський зі зброєю в руках доконували розвалу царсько-російської імперії в час I-ої світової війни.

Цей 70-літній документ має актуальне значення і сьогодні. Жадливий та безоглядний процес русифікації панує в Україні. Безстидний чужинець знущається над нашим найсвятішим чуттям. Він наполягає на душу нашої нації, на її моральне "Я". Через те колись розпалася царська імперія у вогні національних революцій. Розпадеться й червона московська імперія, якщо наш нарід знову піде шляхом прадідів і тим шляхом, яким йшов Міхновський та патріоти його доби. Чаша страждань і терпінь нашого народу вже переповнилась, і українська молодь та передові культурні діячі, сказавши також ГОДИ МОВЧАТИ, піднесли мужній голос протесту проти ворожого безправ'я, вимагаючи Самостійної Української Держави.

Нашим завданням на чужині є підсилити нашою дією та акціями вимогу українського народу, щоб спільним зусиллям швидше добитися цілі.

уууууууууу

ЧИ ЖИТТЯ Є ТАКЕ ДОРОГЕ, ЧИ МИР ТАКИЙ СОЛОДКИЙ, ЩОБ КУПЛЯТИ
ЇХ ЗА ЦІНУ НЕВОЛИ І КАЙДАНІВ!

ХАЙ БОРОНИТЬ ВСЕМОГУЧИЙ БОГ! Я НЕ ЗНАЮ, ЩО ІНШІ МОГЛИ Б
ВИБРАТИ; ЩО ДО МЕНЕ, БОЖЕ МІЙ, ДАЙ МЕНІ СВОБОДУ АБО СМЕРТЬ!

Патрік ГЕНРИ
Ірландський Націоналіст

"НОВІ НАПРЯМИ"

МАНІВЦЯМИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ НА ЕМІГРАЦІЇ.

Останніми часами витворилася серед молоді Західного світу, а це виразно видно в США, дуже дивна духовна постава: негачія всякого порядку/правопорядку/, всіх духових вартостей, добрих звичаїв та обичаїв, культури, традиції, доброї поведінки, тощо. Американська молодь домагається негайних реформ на всіх ділянках, "визволення людини" від усіх обов'язуючих досі норм, стоїть у завзятій опозиції до всякого "естаблішменту", тобто сучасного устрою та його проводу, ненавидить усіх тих, що стоять на його сторожі, як, наприклад поліція, суд, адміністрація.

Такий загальний розвиток подій-"тренд" серед американської молоді. Найдивніше, що загальна опінія в америці є по стороні збунтованої різними лівими організаціями молоді. Хто ж відважиться виступити в обороні правопорядку, пошанування чужої власності, добрих звичаїв і обичаїв - того називають "прихильником тоталітаризму", прихильником "поліційної держави", фашистом, нацистом та іншими згірдливими словами. Немає найменшого сумніву, що за тими всіми молодечими "революціонерами" стоять комуністичні агенти, які поставили ставку на молодь і муринів; бо заможне робітництво в Америці завело всі надії комуністів.

Самозрозуміло, що цей революційний настрій американської молоді має свій великий вплив і на українську молодь, головню на цю частину нашого студентства, що живе по "кемпусах" разом з американською молоддю.

Це відбилося найбільше на Українській Студентській Громаді в Нью Йорку. Нова Управа її відбула три "вершинні конференції" зі старим громадянством, де обережно висунено низку реформаторських пропозицій у напрямі зміни дотеперішньої ідеології українського студентства, що її намагається впровадити в життя СУСТА. Наголошувано потребу толеранції, щодо вживання англійської мови, відполітизування студентського життя, відхід від ідей визвольної боротьби, перехід на культурницькі позиції, скріплення організаційного й товариського життя.

Дивно, що представники СУСТА й інших наших патріотичних організацій молоді, як і "Обнови" - не виступили солідарно в обороні нашої "генеральної лінії", тому приявні на отих "вершинних конференціях" мали враження, що ніхто з молоді не протиставиться молодим "реформаторам".

Підбадьорено безкритичністю до них зі сторони української спільноти вони помалу починають показувати свої "роги"... За гроші наших організацій, що пожертвували радо на Українську Студентську Громаду в Нью Йорку, вона видає свій орган "Ньюс Леттер", переважно в англійській мові, але є теж там статті в українській мові. Багато в них неясностей, загальників, баламуцтв,

а деякі статті вимагають "пришпилення", як нелогічні, неправдиві, представляючі нашу сучасність у кривому дзеркалі нездорової фантазії.

Ось у ч. 3. згаданого бюлетеню Ярко Кошів, головний "ідеолог" тої групи, у передовиці в англійській мові вихваляє Чорновола, як зразок цивільної відваги й особистої характерности за його опозицію проти советського "естаблішменту", що спричинила йому тюремні кари, втрату праці та інші прикрі наслідки. Але - на превелике диво - зараз же стверджує, що американський "естаблішмент" переслідує опозицію до його політики противників військового вишколу студентів, війни у В'єтнамі, борців проти расизму тощо.

Яка безодня лицемірства, фальшування фактів, яка карколомна "логіка" наших "гіппісів"!!! Це вершок фальшування дійсности порівнювати чужий і ворожий Україні советський "естаблішмент" з американським або вкінці з українським, бо мовляв, українське старше громадянство "переслідує" непослушних "нонконформістів", які не хочуть уживати української мови/бо їм легше й вигідніше говорити по англійському/, не визнають визвольної політики. Це все Кошів називає "насильною українізацією" і "переслідуванням нонконформістів"! Вкінці він покликається на "традиції Чорновола" й порівнює його до українських студентських "реформаторів", що "посміли" спротивитися нашому "естаблішментові"! Але Кошів забув основну різницю, що Чорновіл потерпів за свої виступи в обороні прав української мови, культури, забезпечених в советській конституції, що їх так безсоромно й тотально нехтують московські держиморди та їхні хахлацькі прихвостні. Він кладе знак рівнання між оборонцем української мови й культури, прав українського народу, - й оборонцями на право вживати чужу мову, в даному випадку - англійську, нашими студентами із-за привычки, вигоди й лінивства, що стримує їх від вивчення рідної, української мови!

Недавно появилася нове число органу УСГ в Нью Йорку під новою назвою "Нові Напрями", що уточнює деякі проблеми, розкриває читачам більше досі завуальоване обличчя. У вступній статті підкреслюється, що "Нові Напрями" пропагуватимуть: свободу мови, свободну виміну ідей, організаційний розвиток, співпрацю з українським громадянством, що його інтегральною частиною хочуть бути ці студенти. Ясна річ, що українська молодь має право, як і кожна генерація, сформувати свої напрями, але продовжуючи традиції Шевченка і Франка а не чужі.

Заповівши переоцінку наших національних цінностей, нашої "генеральної лінії" ця група студентів почала обережно посувати свою ідеологію. На основі книжки проф. І. Армстронга у них виявляється розуміння, що покійний С. Бандера був "провідником терористичної організації, що спеціалізувалася в нападах на польських урядовців"; що українські революціонери, це люди типу "в'ятконгців", що д-р Донцов це "ідеолог тероризму й фантастичного ро-

мантизму української історії".

Але головним "родзинком" цього органу є "Звернення нью-йоркських студентів до першого секретаря ЦК КПУ, П.Ю. Шелеста", що його підписало п'ятнадцять студенток і студентів з-поза проводу УСГ. Вони звертають увагу Шелестові на дику кампанію в советській пресі проти І. Дзюби за його книжку "Інтернаціоналізм чи русифікація?", домагаються її припинення та його реабілітації. Порущується проблема, чому в Києві не чути української мови? Останнє речення звучить: "Ми посилаємо наше звернення до різних еміграційних періодиків, але це не означає, що ми заступаємо погляди тих органів"...

Отже, виходить, що наші "молодотурки" відхрещуються від поглядів нашої еміграційної преси! Можна згори припускати, що Шелест не відпише на це "звернення", бо Москва ніколи не дасть своєї згоди, отже, шкода часу й паперу!

На щастя, українське студентство, зібране на своєму світовому конгресі в Мюнхені, стало на здорових, патріотичних засадах, що їх освятили своєю кров'ю наші студенти від самого початку нашого студентського руху. До тих патріотичних засад повинно прилучитися все наше студентство, й ті, що блукають на манівцях "вільної виміни ідей", "свободи не погоджуватися" та "відполітизування" нашого життя.

ж ж ж ж

Від Проводу Юнацтва ОУН

Нам відомо, що у проводі УСГ в Нью Йорку є мовчазна більшість, яку творять студенти сумівці а також студенти члени Юнацтва ОУН. Активною в Управі є меншість, горстка студентів лівого напрямку, але вона надає фальшивий тон цілій студентській громаді в Нью Йорку. Дивно, що гарно національно вироблена наша молодь мовчки приглядається ідейним виломам групці збаламучених студентів та не зводить з ними ідейного бою, не старається сепарувати їх від проводу у студентському житті, щоб його зберігати в чистоті по відношенні до української національної ідеології.

Найближчим завданням Юнацтва ОУН, що знаходиться на терені Нью Йорку, а почерез нього й студентів сумівців є при найближчій нагоді висловити "вотум недовіря" всім членам Управи УСГ, які виявились "реформаторами", винести рішення осуджуючи їх за виломи по відношенні до принципів української суверенної національної політики і це опублікувати в українській пресі, а далі, змагати нормальним порядком до того, щоб в майбутній Управі УСГ були принципові студенти в орієнтації на визвольну політику українського народу а не протиставну їй чи чужу.

аааааАааааа

СТУДЕНТСЬКІ ЗАВОРУШЕННЯ В США

Важлива, на наш погляд, стаття Миколи Соломатіна/советський кандидат історичних наук/ під наголовком "Студенти і амариканське суспільство" появилася в журналі Центрального Комітету ЛКСМУ "Ранок". Вона бере в оборону поведінку і заворушення студентів в США та виявляє їх пов'язаність з комуністичним рухом. Інфільтруючи студентські організації московська агентура інспірує різні акції студентської молоді в університетах США та при їх допомозі намагається вплинути на публічну опінію в США з цілю витворити серед неї пригожий ґрунт своїм роакладовим ідеям. Головним для нас є, щоб українська студентська молодь знала, що "нові" і "прогресивні" ідеї, які домінують в середовищах бурхливої американської студентської молоді є накинені їй зручно Москвою. Підтвердженням цього хай послужать уривки із згаданої статті Соломатіна в "Ранку", які наводимо:

"Бекерлі, Стенфорд, Колумбія, Гарвард, Корнелл... Список не вичерпаний, але показний: заворушення в американських вищих учбових закладах посилюється. Проблемою зацікавився президент Річард Ніксон, який поставив завдання якомога скоріше покінчити з тим "новим внутрішнім фронтом". Але внутрішній фронт нерозривно пов'язаний із зовнішнім - з брудною війною, яку продовжує вести Америка у В'єтнамі. Переважна більшість юнаків і дівчат активно виступають за виведення всіх американських військ з території Південного В'єтнаму/додаємо - за інспірацією Москви/. Директор Американської Ради з питань освіти Джозеф Шобен відзначає, що з 71 студентського заворушення 68 були викликані безпосередньо в'єтнамською війною і расовими відносинами в сьогоднішній Америці. Підчас опиту інститутом Геллапа студент медик з Гельського університету сказав: "Усім нам не дає спокою аморальна війна, забобони проти негрів і масові злидні. Ми хочем якось брати участь у вирішенні цих проблем".

"Вже сьомий рік тривають в США студентські заворушення. Піднесення цього руху відбулось навесні 1968 року. В знак протесту проти методів управління університетами і ставлення університетської адміністрації до негрівської общини Гарлема кількості студентів Ньюйорського, Колумбійського університету займають приміщення університетського містечка. Це вже не пасивні дії. Звичайно, ліберальна професура відходить від молодіжного руху і разом з буржуазною пресою починає третирувати студентів як "скажених". Піднімається на кафедру професор Колумбійського університету відомий антикомуніст Збігнев Бжезинський. Він порівнює американських бунтарів 1968 року з німецькими нацистами. Це був пропагандивний трюк, спрямований на те, щоб скомпрометувати в очах світової громадськості демократичний рух американської молоді.

В Колумбійському університеті на чолі заворушень заворушень були члени організації "Студенти за демократичне сус-

пільство"/СДС/. Коли президент університету Натан Персі викликав поліцію, три чверті студентів взяли участь у страйку протесту, вимагаючи демократизації університету. На одному з будинків висіло студентське гасло: "Ленін переміг, Кастро переміг, переможемо і ми"./від себе пояснюємо: СДС ідентифікується наведеними гаслами з Леніном і Кастро, отже, є прибудівкою комуністичного руху та виконує його плани/.

"Треба сказати - пишеться далі в статі, - що ідеологічна лінія, якої дотримується організація "Студенти за демократичне суспільство", досить аморфна. Але ця організація ліва і об'єднує значні верстви американського студентства, незадоволеного сьогодняшнім суспільством. Організація має свої відділення в 300 університетських містечках США і число її членів за різними джерелами складає від 35 до 100 тисяч чоловік./!!!/.

"Недавно в США була створена організація комуністичної молоді. Це рішення було прийняте на спільній конференції "Членів клубу імені Дюбуа" і представників незалежної соціалістичної молоді в Центрі вивчення марксизму. Конференцію відкрив національний голова Компартії США Генрі Уінстон, який висвітлив історію і роль руху марксистської молоді в Америці. Голова "Клубів Дюбуа" в штаті Нью-Йорк Джон Стівенс виступив із політичним завданням нової організації. На конференції молоді робітники - негри, американці іспанського походження і білі - обговорили досвід своєї роботи в цехах, значення антивоєнних протестів та інших форм діяльності в зв'язку з назрілою потребою створити організацію марксистської молоді.

"Отже, - робить автор статі висновок - передові верстви американської молоді вже розуміють, що їх першочергове завдання полягає в налагодженні союзу з Комуністичною партією США, в оволодінні марксизму-ленінізму".

Подаючи досить обширний витяг з ворожої преси ми навели кілька прикладів якими шляхами йде інфільтрація московського комунізму в середовища студентської та робітничої американської молоді й одночасно з тим остерегли українську молодь перед тими організаціями, які під плащиком "за демократичне суспільство" поширюють та здійснюють комуністичні ідеї. Українська націоналістична молодь знаходиться на протилежних їхнім ідейних позиціях, значить на протилежному фронті боротьби. Цю боротьбу треба вести всіма силами і в кожній обставині, змагаючи до того, щоб приєднати до нашого ідейного фронту національно здорову американську молодь.

Члени Юнацтва ОУН зобов'язані вести на цю тему широку роз'яснючу роботу в середовищах української молоді, зокрема такої, яка не належить до молодечих організацій таких як СУМ і Пласт, бо якраз незорганізована українська молодь стає часто жертвою своєї несвідомості, захопившись гарним гаслом "за демократичність" не знаючи, що далше за ним скривається.

До питання хто є ворогом українського народу

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ "РЕЖИМ" ЧИ МОСКОВСЬКИЙ НАРІД?

Питання про те, хто винуватий у дикому імперіялізмі та просто звірячому шовінізмі москалів, зокрема по відношенні до підкорених ними народів, - у нас іще досі не ясно поставлене й раз назавжди не вирішене. В деякого незнання, в іншого родинні зв'язки, у третього ще все наївна віра, мовляв "простий нарід" не винен, - усе це складається на нічим не підперте твердження, що за всі страшні московські злочини, за геноцид, так у відношенні до людей, як і цілих народів - винуватий виключно уряд, режим, верхівка, чи то царська, чи большевицька, нарід же сам, - отаневизначена сума селян, робітників та начебто "трудової" інтелігенції, - Богу духа винен, він святий та божий, ось тільки дати йому іншу владу, "демократичну", і кращого миролюбнішого народу й у світі не буде!

Оці то помилкові уявлення про "невинний" московський нарід нароби́ли в історії України вже чимало лиха, бо вистачило інколи такому чи іншому москалеві "скластися", як то кажуть, удвоє і, спаплюживши своїх власних царів "батьшок", обіцяти українському народові всі блага "вплоть до отделенія", і ось наївний українець, повіривши московським словам, не чекаючи навіть діл, уже будує замки на льоду про "мирне соціалістичне суспільство", про "братерство народів", про "рівноправність" усіх людей та про "любов старшого брата" до України.

Наслідки цієї наївности та легковірности не дали на себе чекати, бо москаль, забравши всі свої обіцянки, коли тільки українець дав себе взяти в руки, зразу ж крикнув "нєльзє" та "нє било, нєт і нє будєт", і царська неволя залишилася такою, як була, а тільки вівіска змінила Росію на СССР. Цієї зміни західній світ і не помітив. Адже в них і зовсім правильно, - Росія й СССР - це синоніми. В усіх працях статтях чи творах західніх політиків ці два слова переплітаються самозрозуміло, а тільки в т.зв. українській радянській пресі пильно слідкують, щоб усю адміністрацію, партію й військо звати "радянськими", чи пак советськими, а тільки "вищу культуру" можна називати російською.

Щоб це баламутство не поширювалося далі, треба раз назавжди, використати такі російські джерела, доказати, що в усіх злочинах Московії, Росії чи СССР винуватий цїлий москoвський нарід й то не відсьогодні, але від віків. Його правляча верства - чи то цар, чи інша боярська або "пролетарська" кліка, - тільки те й робить, що виконує волю цього народу темного, дикого, жорстокого, тупого, зате ж із претенсіями до "народу-богоносця", або до "Москви - третього Риму", які нічим не оправдані, хіба тільки комплексом меншевартости й заздросности до чужого багатства, чужого знання, чужих ідей і чужого суспільного ладу. Бо як же, - думає собі москаль, - "воно у

вас — не нами дане?" — "До нас в науку! Ми навчимо!"... — як казав геніяльний Шевченко.

Всі завоювання й підкорення чужих територій та підбої чужих народів відбувалися завжди не тільки при широкій і ширій співпраці московського народу з урядом, але часто отой "боголюбний" нарід випереджував наміри московського уряду, — як це було, наприклад із завоюванням Сибіру. Для доказу стануть нам у пригоді самі такі московські джерела.

Московський дослідник, Розумов, пише так: "Подиву гідною є здібність московського народу проникати вглиб чужинних кочовиськ, розселятися в їхніх межах, розбиваючи лініями своїх селищ племена на дрібні частини й тим самим заставляючи чужинне населення російщитися" /Разумов: "Забайкалля" 1899 р./.

Те ж саме, як знаємо, роблять москалі в Україні, поселяючись, здебільша, по містах та всадовлюючись в усі уряди, установи, школи, суди, поліцію й, зокрема, в найкращі житлові ділянки, усуваючи з розкішних вілл і палаців українське міщанство.

І "миролюбний" московський нарід ані трохи цього не соромиться, а його дослідники радіють цим, відзначаючи московську нахабність, як державнотворчу діяльність. Публіцист Міропієв описує нищення й асиміляцію східнього Сибіру з почуттям тріумфу: "Російське населення частинно витіснило туземні племена із кращих насаджених місць далі на північ і північний схід, підкоривши собі найподатливіших і найменше стійких, асимілювало їх зі собою. Наслідком того наступального руху росіян вглиб Сибіру було, з одного боку, злиття туземців із росіянами, і при тому головно в Західньому Сибірі, а цей страшенно складний і дуже довгий епічний процес завершився повною асиміляцією тубільців із росіянами, обрусінням їх, що становить торжество російського народу над сибірськими інородцями". /Міропієв: "О положеніі русских інородцов" СПб, 1904 р./.

Проте, цей тріумф Міропієва захмарений тривогою, що не зовсім і не всюди вдається москалям русифікувати чужинці в: "Але на превеликий жаль, — пише він, — зовсім не у всіх місцях московська народність осягнула блискучі наслідки: У Східному Сибірі вона зустріла доволі сильну відсіч від бурятів і якутів, які на величезному просторі дуже тісно поєднані зі собою та вельми стійкі у своїй племінній організації. Ці два сибірські туземні племена творять собою немов греблю, об яку вдарилася російська хвиля і якої покищо зломити не може". Як нам відомо, "советський" нарід згодом краще зумів русифікувати сибірські племена, перемішуючи їх засланцями та їхніми московськими наставниками... Те саме робить він сьогодні з європейськими націями.

ВИШКІЛЬНІ МАТЕРІЯЛИ ЗІ ЗИМОВОГО ТАБОРУ 1968 - 1969 Р.

ТРИ ПЕРШІ ВЕЛИКІ ЗБОРИ ОУН.

Через один місяць сповниться 40 років від оснування Організації Українських Націоналістів, цієї великої політичної сили українського народу, що продовж останніх чотирьох десятиків років відіграла першорядну роль у боротьбі за визволення і державну самостійність. Значення ОУН у відродженні Нації в період між двома світовими війнами було колосальне. Її можна порівняти до ірландської організації "Ми самі", або альжирського фронту національного визволення, які поклали великі заслуги у здобутті державности для тих народів.

В останній світовій війні на українських землях ОУН була єдиною політичною силою, що діяла і боролася проти двох світових потуг - гітлерівської Німеччини і большевицької Росії. Всі інші політичні партії та організації, бачучи безвиглядність ситуації, покапітулювали перед ворогом, чи припинили свою діяльність. ОУН не тільки не скапітулювала, але поширила свою дію на нові сектори, на організацію військової сили, яка самотужки може гварантувати нащадкам свободу, а території незайманість. В останній війні ОУН спромоглася на акти державного значення: проголошення відновлення державности, організація своєї влади, організація свого власного війська. Всі ці акти і заходи, які окреслюємо боротьбою за українську державність, відбувалися всупереч наших ворогів в час війни і довгі роки після закінчення війни.

На чужині, в країнах поселення нашої еміграції, значення і роль ОУН не менше важливі. ОУН і надалі залишається самотужки політичною силою, що прямує до побудови української держави революційним способом, опираючись на власні сили та на сили своїх союзників - поневолених Москвою народів. ОУН стоїть на сторожі непримиримости і безоглядної боротьби супроти Москви, відкидаючи таким чином всякі підмінки держави у формі УРСР. Вона стоїть на сторожі збереження ідейних позицій української діаспори, чуваючи, щоб ворог своїми підступними атаками не притупив вістря визвольної боротьби, не приспав нашої чуйности. Важливість ОУН видна нам наглядно з ворожих наступів, які спрямовані впершу чергу проти неї. Найбільше жертв в людях принесла саме ОУН, як у боротьбі нас з ворогом, так і в боротьбі ворога проти нас.

Роль ОУН в майбутньому, у майбутній визвольній боротьбі, сподіємося, буде особливо важливою. Але це залежить від молодого покоління, наскільки воно сприйме ідеї ОУН, як власні, наскільки воно використає цей великий політичний кредит, що його має ОУН в українському народі, наскільки воно буде чутилим на зов сотень тисяч українських лицарів, що віддали своє життя за краще завтра свого народу, які за останні пів століття в подавляючій більшості були націоналістами.

За 40 років діяльності ОУН відбулося 4 ВЕЛИКІ ЗБОРИ ОУН:

1. Основуючий під назвою "Перший Конгрес Українських Націоналістів" відбувся 28 січня до 3 лютого 1929 р. у Відні.
2. Другий Великий Збір ОУН відбувся в квітні 1941 р. поблизу українських земель.
3. Третій "Надзвичайний Великий Збір ОУН" відбувся в днях 21 - 25 серпня 1943 р. в Україні.
4. Четвертий Великий Збір ОУН відбувся весною 1968 року в двох частинах, європейській та заокеанській.

I.

Перший Конгрес Українських Націоналістів був переломовою подією в історії українського народу. Він покликав до життя Організацію, якій було призначено стати найбільшою дотепер політичною силою та організатором боротьби за державну самостійність України. Такої політичної сили український нарід дотепер не мав. Правда, існували до Першої світової війни різні політичні рухи, партії та об'єднання, що стояли на національних позиціях і які в час визвольних змагань доправили до творення Українських Республік, спочатку на Придніпрянщині, відтак в Галичині, а вкінці і до Акту Соборности, але великим недомоганням більшости цих рухів і партій була їхня обмеженість до певної категорії людей. Жодна з них не спиралася на широкі маси населення. Партії правого крила не мали впливу на селянство і робітництво і були звужені лише до певних кругів інтелігенції, а партії лівого крила, за прикладом російських соціалістичних партій, в центрі уваги ставили інтереси кляси і світового братерства робітничого люду, вважаючи, що федерація /очевидно з Росією/ "є вищим типом співжиття народів, ніж сепароване державне існування". Трагедією наших визвольних змагань був брак організованої політичної сили, яка була б спроможна опанувати усі ті спонтанні вияви народу до самостійности, об'єднати їх однією ідеєю та спрямувати на шлях боротьби за незалежність. У визвольних змаганнях 1917-20 років в нас було навпаки: нарід домагався своєї влади і держави, а провід твердив, що нам краще буде в федерації з Росією. З приводу проголошення III-го Універсалу, голова Центральної Ради М. Грушевський писав:

"Висловивши у своїм універсалі тверду волю силами Української Республіки рятувати цілість і єдність федеративної Росії, ми мусимо негайно вжити всіх заходів до того, щоб виявити цю волю в ділі. Коли великоруській центр не спроможе більше організувати своїми силами революційного соціалістичного правительства....то народи й області, які стоять на федеративнім принципі, повинні прийти в поміч великоруській демократії... Федеративна Росія для нас цінна і потрібна і ми мусимо її порятувати всіма силами!".

Д-р П. Мірчук, "Українська державність 1917-20 рр."

Очевидно, що при такій настанові мусіло прийти до девальвації національної ідеї, втрати віри в потребу існування української самостійної держави, що потягнуло за собою деморалізацію армії, а відтак мілітарної поразки та упадок проголошеної республіки.

Треба сказати, що крім проводу Центральної Ради, який знаходився в руках соціалістів у визвольних змаганнях при державному будівництві не бракувало також людей зі здоровим поглядом на державні справи. Такі люди були, але вони не мали впливу на рішення на вершинах. Це був Микола Міхновський, автор брошури "Самостійна Україна" і лідер українських самостійників, Симон Петлюра - спочатку соціал-демократ, а відтак перейшов на самостійницькі позиції, полк. Євген Коновалець, командант Корпусу Січових Стрільців та його однодумці та чимало високих старшин української армії.

Тому, після програних визвольних змагань, боротьба за державність не припиняється. Старшини і стрільці українських військових формацій, головню Корпусу Січових Стрільців, перейшовши у цивільне життя, почують себе далше вояками української армії. Їх об'єднала Українська Військова Організація, яка від 1920 р. перебрала на себе керму боротьби на Західньо-Українських землях. УВО постала, як революційно-збройний рух спротиву проти окупантів українських земель, без чітко визначеного власного ідеологічного обличчя. Членом УВО міг стати кожний український патріот-самостійник, який бажав чинно боротися в організованих рядах збройного підпілля проти ворожої окупації без уваги на свої політичні переконання, чи партійну приналежність.

Організатори УВО вважали, що така постановка справи буде великим позитивом, бо дасть можливість об'єднати в рядах УВО найкращі одиниці з-поміж членів всіх українських політичних груп. УВО базувалася на такому принципі, на якому базується побудова кожної атмії: на позапартійності.

Проте дуже швидко виявилось, що така "позапартійність" УВО стала її великим недоліком. Відсутність ідеології, що зобов'язувала б усіх членів - з одного боку, а з другого - зустріч у рамках однієї організації людей різних політичних переконань, стало причиною багатьох внутрішніх конфліктів, що завдали організації великої шкоди.

Начальний комендант полк. Є. Коновалець, свідомий отих недоліків УВО, прагнув надати їй виразне ідеологічно-політичне обличчя, обличчя націоналістичне. А таке прагнення полк. Є. Коновальця викликало велике зацікавлення до УВО з боку інших націоналістичних організацій, що постали і діяли на українських землях і на чужині. Політична доцільність наказувала стреміти до об'єднання всіх українських націоналістичних сил для спільної боротьби.

З другої сторони боротьба за державність вимагала в першу чергу політичної сили, а не лише військової, якою була УВО. Без такої політичної сили і військова сила не досягне своєї цілі.

Бо боротьба за державу, це не лише військова боротьба, але в першу чергу боротьба ідейна, ідеологічна та політична. Військова боротьба приходить як вияв боротьби політичної.

Тим більше, що на українських землях, після встановлення большевицької влади, Москва у своєму наступі на Україну та для її підкорення, опиралася на свою політичну силу - комуністичну партію, яка мала ясну мету підкорення України, інших народів, включно з світовою революцією пролетаріату. Методи того підкорення були головно ідейної та політичної натури.

Щоб протиставитися цьому наступові український нарід мусів поставити свою політичну силу з ясним ідейним, ідеологічним та політичним обличчям, яка була б здібна опрокинути підступні пропагандивні кличі комуністичної партії, влити в народ нову віру, подаючи причини поразки наших визвольних змагань, та почати нову боротьбу за втрачену державність.

Така політична сила постала з Першим Конгресом Українських Націоналістів з початком 1929 р. Усі існуючі дотепер націоналістичні організації в краю і на чужині об'єдналися разом покликаючи до життя єдину націоналістичну організацію ОУН, на чолі якої став полк. Е. Коновалець. Важливість тієї події та її переломове значення відчув голова Проводу Е. Коновалець, який в заключному слові на закінчення Конгресу сказав:

" Бож мусимо собі ще раз коротко узмисловити величину цього нашого зобов'язання: мобілізуючи і спираючись на широкі народні маси, мусимо, ведучи їх, боротися і добитися віднови Самостійної Соборної Української Національної Держави на всіх просторах життя українського народу. Як учить нас досвід цілих українських поколінь можемо цього досягнути тільки революційним шляхом, ніколи ж еволюційними шляхами.

Спротиви, які зустрінемо на нашому шляху, будуть велитенські. Бо ж віднова Соборної Української Держави сама собою однозначна з ліквідацією московської імперії, як і польського історичного націоналізму, спричинить таку докорінну перебудову цього Сходу Європи і великої частини Азії, що це з konieczности вплине не менш глибоко і на політичний вигляд всієї решти світу.Хочу вірити, що завдання, які в нашій програмі ми собі накреслили, зуміємо, як мужі, виконати. Тільки в тому випадку вільно було сказати, що дата створення Організації зарахується будучими істориками, як одна з переломових, творчих і позитивних дат на тисячолітньому шляху життя Української Нації."

Постанови Першого Великого Збору ОУН поставили в центрі уваги три великі поняття: Поняття нації, поняття держави і поняття українського націоналізму.

Поняття нації не було дотепер в нашій публіцистиці належно розпрацьоване. Воно було радше спонтанне, висловлене Шевченком " Живі, мертві і ненароджені". Щойно М. Міхновський у своїй брошурі " Самостійна Україна" згадує про націю та її державні прагнення. Він пише:

"...Ми визнаємо, що наш нарід перебував в стані зрабованої нації. Отже, коли справедливо, що кожна нація з огляду на міжнародні відносини хоче вилитись у форму незалежної, самостійної держави... тоді стане зрозумілим, що державна самостійність є національним ідеалом у сфері міжнаціональних відносин".

Глибше почав розробляти поняття нації Д. Донцов, уже з-перед першої світової війни. Постановлення нації, як вихідної точки діяння українського організованого націоналізму, було практичним застосуванням ідей М. Міхновського і Д. Донцова.

Другим важним поняттям у постановах I-го Великого Збору ОУН було поняття держави і то держави національної, опертої на всі стани народу, на цілу націю, а не лише на одну класу, як це здійснила комуністична партія в Україні захопивши владу.

Це була реабілітація державної організації, як недоцінюваної в час визвольних змагань нашими соціялістами, а рівночасно це була також переоцінка політичного думання і витягнення науки з програних визвольних змагань.

Третім головним поняттям постанов є український націоналізм, як організований політичний рух, який ставить собі за завдання боротися за повне виявлення, ріст і розвиток української нації змагаючи до побудування самостійної держави. Український націоналізм ставить собі за завдання здобуття держави, в якій має всебічно виявитися українська нація.

Постанови I-го Великого Збору ОУН складаються з 9-ти розділів: 1. Загальні означення, 2. Державний устрій, 3. Соціально-економічні постанови, 4. Зовнішня політика, 5. Військова політика, 6. Культура і мистецтво, 7. Шкільна політика, 8. Релігійна політика, 9. Організація Українських Націоналістів.

Поняття нації і держави є схоплені у 16-ти пунктах "Загальних означень". Ось деякі з них:

1. Український націоналізм є духовий і політичний рух, що зродився з внутрішньої природи Української Нації в час її зусильної боротьби за підстави і цілі творчого буття.
2. Українська нація ц вихідне положення кожної чинности та метове назначення кожного прямування українського націоналізму.
4. Нація є найвищий тип органічної людської спільноти, що при найбільшій своїй психологічній та суспільній зрізничкованості має свою одну внутрішню форму, витворену на ґрунті подібного природного положення, спільного пережиття історичної долі та невпинного стремління здійснитися в повноті силової натури.
9. Умовою, що забезпечує нації тривалу активну участь у світовому середовищі, є найбільш пристосована до всебічних інтересів національного життя політична організація, якою є суверенна держава.

13. Для Української Нації в стані її політичного поневолення начальним постулятом є створення політично-правної організації, означеної Українська Самостійна Соборна Держава.

В розділі про державний устрій форма державної влади визнається загальною і вона буде відповідати етапам державного будівництва: національного визволення, державного закріплення та розвитку. На чолі держави стане голова, виконавча влада, яка буде відповідальна перед найвищим законодавчим тілом. Основою адміністративного устрою буде місцеве самоврядування.

Соціально-економічні постанови гарантують приватну власність, справедливий розподіл землі, існування приватних підприємств, кооперацію промисловости, удержавлення галузей промисловости, що являються важливими для існування і оборони країни. Податкова система буде оперта на засаді єдиного, рівноправного, поступового і безпосереднього податку. Члени всіх суспільних груп будуть мати право коаліції у професійних організаціях і синдикатах, як будуть мати представників в органах державної влади. На підприємствах будуть створені виробничі ради з представників підприємців, керівників і робітників. Визнається 8-ми годинний день праці. Буде заведена організація загального забезпечення обов'язкова для всіх та встановлення пенсії від 60-ти літ.

Армія буде єдина, регулярна та понад класова на підставі загальної військової повинности.

В основу народнього шкільництва ляже система державної обов'язкової і безплатної школи, яка забезпечуватиме всебічний гармонійний розвиток людини. Будуть допущені приватні школи та чужомовне навчання.

Гарантується свобода релігійної совісти, допущення релігії до школи, засада відділення церкви від держави.

Постанови I-го Великого Збору ОУН на свій час є поступовими під кожним оглядом. Соціально-економічні постанови займають багато місця, що було дуже в моді в нових конституціях після I світової війни. Конституції XIX ст. гарантували лише політичні свободи, не турбуючись цим чи громадянин має, чи не має змогу з них користати. Нові конституції, крім політичних прав, дають також соціально-економічні права. Тому постанови I-го Збору йдуть з духом часу.

Треба рахувати, що соціальне законодавство, право коаліції для робітників, 8-ми годинний день праці, були признані і введені у законодавство по закінченні I світової війни, а в деяких державах і пізніше.

Постанови не згадують про дві речі, а саме: загальне голосування та право страйку. Однак можна вважати, що право коаліції дає також право оборони своїх інтересів, одним із засобів є страйк.

Вже на початку свого існування ОУН становила поважну силу, бо ж вона з'єднала всі націоналістичні організації в краю і за кордоном та надала їм одного ідейного змісту. Вона мала за собою УВО, яка вже 10 років стояла в боротьбі з поляками, і яка мала поступенно злитися з ОУН, залишившись її боєвою референтурою. Почалася організація сітки за кордоном, на західньо-українських землях та на Придніпрянщині. За кордоном дуже скоро всі організації потворили клітини ОУН, в Галичині ще якийсь час існували і діяли УВО та ОУН разом, аж доки крайовим провідником не став Ю. Головінський, що був рівночасно крайовим провідником та комендантом УВО. В скорому часі ціла Західня Україна покрилася сіткою ОУН.

Першою акцією ОУН була акція проти польських колоністів, які тисячами сунули на ЗУЗ, де одержували безплатно землі від уряду. В 1930 р. заграва пожеж обняла всі села. Це горіли колоністи. Ще цього самого року польська влада перевела т.зв. "пацифікацію", Військові відділи побивали населення, арештували, нищили "Просвіти", кооперативи, бібліотеки.

В 1933 р. крайовим провідником ОУН стає С. Бандера. Продовжуються відплатні акції ОУН: напади на пошти і вивласнення грошей, атентати на представників влади, на большевицького консула у Львові /1933 р./, вбивство польського міністра Перацького /1934/ та сотки інших саботажних акцій.

У зв'язку з цими акціями арештовано тисячі осіб, відбулося сотки судів і процесів, серед них найславніший Варшавський процес 1936 р.

За діяльністю ОУН пильно слідила Москва та її експозитура на ЗУЗ - КПЗУ. Після кількох невдалих спроб, 23.5.1938 р. голова ПУН полк. Е. Коновалець впав жертвою атентату агента ГПУ.

Після смерті полк. Е. Коновальця виринула проблема наслідства та нового голови ПУН та прийшло до непорозуміння між націоналістичними діячами в краю і за кордоном. Закордонний провід видвигнув на голову ПУН полк. А. Мельника та затвердив це на т. зв. II Римському Зборі 27 серпня 1939 р. Римський Збір, який тривав тільки три години, не знайшов схвалення загалу членства ОУН в краю і був уневажнений постановою Революційного Проводу ОУН, а опісля окремою постановою II-го Великого Збору ОУН в квітні 1941 р.

Крайова Екзекутива висловилася проти того, щоб полк. А. Мельник очолив ОУН, з уваги на те, що в діяльності ОУН ніколи участі не брав. В 1929 р. на пропозицію полк. Е. Коновальця він відмовився стати крайовим провідником і відтягнувся від політичної діяльності. Був заангажований в молодечій організації "Орли", яка старалася відтягнути молодь від революційної боротьби і тому не був сприйнятливий для загалу членства Крайової ОУН.

II-ий Великий Збір ОУН, що відбувся в квітні 1941 р., потвердив постанови I-го ВЗ та зайняв становище до нової політичної ситуації на Сході Європи, а саме: до упадку польської держави, включення Західньо-Українських Земель до УРСР, загарбання мадярами Закарпатської України та до розгару європейської війни. Збір вважається другим етапом боротьби. На вступі до постанов говориться, що: "Другий етап боротьби, це не значить заперечення першого й перекреслення першого. Це дальший кінцевий ступінь вперед. Без досвіду минулої боротьби він був би неможливий".

Постанови II-го ВЗ це широко розроблений документ, на багато ширше від постанов I ВЗ. В них детальніше формулюється цілі ОУН, спосіб боротьби, багато чинностей державного устрою.

З нових ділянок постанови заторкують московську тюрму народів, колгоспну систему, московський імперіалізм та видвигают нового союзника - поневолені та загрожені Москвою народи.

II-ий ВЗ займає також становище до внутрішньо - української ситуації та українських політичних груп і партій.

На вступі постанов II-го ВЗ стверджується, що:

" Ідея Суверенної Соборної Української Держави стала в нашому столітті основою українського світогляду та нового політичного руху, руху націоналістичного, що в огні боротьби проти наїзників, оформився в окрему політичну організацію - ОУН.

А даліше:

" Визвольно-революційну боротьбу за визволення всіх українських земель і за з'єднання їх в одну Соборну й Незалежну Державу, вела ОУН, спираючись на власні сили українського народу, відкинувши в принципі орієнтацію на чужі сили, а зокрема на історичних ворогів України".

Стверджується також успіх революційної боротьби проти чотирьох держав-окупантів, це зорганізування реальної людської сили, готової і придатної до боротьби за цілі українського націоналізму.

Тут мається на увазі широку організаційну сітку та тисячі членства і бойовиків ОУН на ЗУЗ, яких оформлено від заснування Організації.

Першим розділом, після вступу, є "Програмові постанови". Вислів дещо невлучний, бо майже всі ці постанови є програмові, бо вони випливають з програми ОУН. В "програмових постановах" стверджено передовсім соціально-економічні та господарські засади в майбутній українській державі, хоч ці засади фігурують також в наступному розділі, яким є "Політичні постанови". Під цим оглядом сегрегація постанов I-го ВЗ була набагато ясніша.

В програмових постановах стверджено, що:

"ОУН бореться за ССУД, за владу українського народу на українській землі".

"За рівність всіх українців в правах та обов'язках".

"Українська земля належиться селянам, фабрики й заводи українським робітникам, український хліб українському народові, вільна ініціатива вільним людям".

ОУН бореться за повне право власності на продукти своєї праці, законне обмеження зисків, забезпечення законом найнижчої платні, забезпечення на старість, безплатної лікарської опіки, допомоги родинам, опіки матерей і дітей, безплатного навчання, сумління релігійних культів.

В політичних постановах говориться, що ОУН бореться і за визволення всіх поневолених народів Москвою Східної Європи й Азії та за новий справедливий лад на руїнах московської імперії СРСР".

У військових постановах підкреслюється, що "для здійснення своїх цілей ОУН організує власну військову силу" та військові осередки в краю та закордоном, школить військових фахівців. Це початок майбутньої УПА.

У вишкільно-виховних напрямних рекомендується основний вишкіл членства, виховуючи новий тип суспільно-політичного активіста та створення центрального осередку вишколу. Змістом вишколу мусить бути світоглядове оформлення, політичне вироблення і знання.

У пропагандивних напрямних визначається форми протибольшевицької пропаганди серед українців в краю і цілому СРСР, серед українців поза московською займанщиною, серед поневолених Москвою народів, серед чужинців.

В окремих постановах вказано, що ОУН зобов'язує тризуб Володимира Великого та що організаційний прапор є чорної і червоної краски.

В кінцевих постановах, що т.зв. Римський II Збір не мав правної основи та що акт 10.11.1940 р., яким покликано до життя Револьційний Провід ОУН був історичною konieczністю в розвитку українського націоналістичного руху, яку актив ОУН виконав згідно з інтересами ОУН та волею членських кадрів.

III.

Два роки пізніше після II-го ВЗ відбувся в днях 21 - 25 серпня 1943 III-тій Надзвичайний Великий Збір ОУН. Надзвичайний він тому, що відбувся перед вимаганим речинцем. Устрій передбачає великі збори, що три роки в нормальних умовах. Надзвичайною була також в той час ситуація в Україні. Українські землі стали театром воєнних дій між двома імперіальними потугами, що змагалися за панування над ними. В наслідок воєнних успіхів на

фронти майже вся українська територія опинилася під німецькою окупацією. ОУН за той час ще більше зросла та поширила свою діяльність. Проголошення відновлення Української держави на ЗУЗ, арешт державного правління, переслідування і вивози населення на роботи до Німеччини відкрили правдиве обличчя нового "визволителя". ОУН стала на шлях збройної боротьби та оборони населення. Швидким ходом зростали відділи УПА, а похідні групи ОУН та члени підпілля діяли на Придніпрянщині. В боротьбу ОУН квалючися численні представники Наддніпрянщини, а деякі з них зайняли визначні місця в проводі.

Зустріч організованого українського націоналізму із советською дійсністю вже за першої окупації західної України /1939-41/, а потім після відступу більшовиків, на східно-українських землях, нових теренах політичної і пропагандивної експансії цього руху не залишилися без поважного впливу. У спільній праці зустрілися дві ментальності - західного українця з нахилом до духово-ідеалістичної концепції та східного українця з його нахилом до прагматизму. Спільні дискусії, а також теоретичний вклад членів ОУН з Наддніпрянщини, завершилися у програмових постановах III НВЗ ОУН.

В загальному треба сказати, що постанови III НВЗ в економічній та господарській ділянках є більш ліві, як вони були сформульовані дотепер. В писаннях підпільних публіцистів після війни можна було зустріти такі терміни, як "безкласове суспільство", "суспільна власність" і т.п. Постанови III НВЗ, Деклярація УГВРади та писання Полтави, Маївського і Горнового були викликали після закінчення війни в українській еміграційній пресі широку дискусію на тему програмових позицій визвольного руху в краю. З одної сторони ліві соціялісти на еміграції вважали, що край стоїть на їхніх позиціях і інтерпретували програму ОУН, як соціялістичну в їхньому розумінні. З другої сторони націоналістично праві елементи мали застереження до тих писань. Так постав був конфлікт між ОУН та УГВРада на тлі крайових матеріялів, які багато осіб використали, щоб прикрити звичайні людські слабості персональної натури.

Крайові матеріяли були також посередньою причиною виходу з ОУН опозиції т.зв. "двійки" в лютому 1954 р.

Дискусія, полеміка та непорозуміння на тлі постанов III НВЗ та крайових матеріялів допровадили дл того, що Провід ОУН в Краю був змушений видати "Уточнення і доповнення до програмових постанов III НВЗ ОУН" в червні 1950 р.

На самому початку постанов III НВЗ ОУН ми ми стрічаємо широку аналізу міжнародного становища, відношення ОУН до німецького націонал-соціялізму та російського большевизму, аналізу внутрішньо-українських відносин, поновну большевицьку окупацію, розріст ОУН, створення УПА. ОУН закликає до боротьби цілий народ, і твердить:

"Українська держава - це добро всіх громадян України, тому за неї мусять всі боротися. З другого боку небезпека грозить сьогодні цілому народові, тому всі його сини мусять стати до боротьби. Навіть тисячі найбільш відданих борців не здобудуть України, коли весь народ не прийме участі в боротьбі. Хто цього не розуміє, або хто, розуміючи, відтягається від боротьби - той дезертир і народний шкідник, і так його нарід буде трактувати."

...."ОУН не бореться за Україну для себе, вона не бореться за владу в Україні, ані за форму влади. Про владу і її форму буде рішати сам народ і його найкращі представники. Але сьогодні ОУН являється керівним провідником визвольної боротьби, тому і кличе інших до цієї боротьби".

В програмових постановах стверджується не так націю, як радше державу, а сама інтерпретація націоналізму є радше політична, як світоглядова. В програмових постановах є радше вчислено за що бореться ОУН і проти чого бореться, без подання з яких мотивів вона це робить. На вступі говориться:

"ОУН бореться за УССД, за те, щоб кожна нація жила вільним життям, у своїй власній самостійній державі.... Проти імперіялістів і імперій, бо в них один пануючий народ поневолює культурно і політично та визискує економічно інші народи.... За цілковите знищення большевицької експлуаторсько-кріпацької колгоспної системи в організації сільського господарства, проти повороту до поміщицько-капіталістичної системи.... За справедливу оплату праці, вільний вибір професій, за свободу профспілок, за повну рівність жінки з чоловіком у всіх громадських правах і обов'язках, забезпечення всіх працюючих, за опіку над дітьми і молоддю.... За свободу друку, слова, думки переконання, віри і світогляду".

В політичних постановах стверджено, що "сучасна війна - це типова війна між воюючими імперіялістами за панування над світом, за новий поділ матеріальних багатств, за здобуття нових сировинних баз і ринків збуту та за експлуатацію робочої сили"... "Україна стоїть в центрі сучасної імперіялістичної війни. За панування над Україною й її експлуатацію борються московсько-німецькі імперіялісти."

У розділі "методи і форми нашої боротьби" сказано, що "єдиний шлях до здійснення наших цілей - це революційна боротьба українського народу і всіх інших поневолених народів проти імперіялізмів Берліна і Москви... Тільки одностайною боротьбою український нарід здобуде УССД".

Реасумуючи коротко постанови ІІІ НВЗ - в них сказано: Проти чого бореться ОУН, за що вона бореться та якими методами змагає до досягнення своєї цілі та з якими союзниками. ОУН бореться проти всіх ворожих нам імперіялізмів, за побудову української держави зі справедливим ладом, революційним способом цілого народу та допомогою всіх поневолених народів.

Від III НВЗ ОУН минуло 25 років, заки скликано IV Великий Збір. За чверть століття в діяльності ОУН заіснувало багато нових подій, як закінчення II світової війни, продовження збройної боротьби УПА, прихід рейдуючих частин УПА, смерть головнокомандувача УПА ген. Т. Чупринки та багатьох керівників визвольного руху, вихід опозиції з ОУН, смерть Провідника С. Бандери та багато інших подій в житті української спільноти на чужині.

Дотепер ОУН закордоном вважала себе лише закордонною віткою крайової ОУН з окремим керівництвом. IV Великий Збір, що відбувся весною 1968 року рішив, що закордонні частини ОУН є лише територіяльною одиницею ОУН без окремого статусу і підчинені безпосередньо Проводові цілої ОУН.

IV.

IV Великий Збір зосередив свою увагу головно на аналізі стану національно-визвольної боротьби в Україні та на цілій російській імперії, устійнив політичні засади і завдання ОУН на теперішньому етапі, а також у переходовий час створення та закріплення української держави.

IV Великий збір, взявши до уваги довголітній досвід і розвиток націоналістичної думки від III НВЗ - відповідно оформив ідеологічний комплекс українського націоналізму, стратегії і тактики, внутрішньої і зовнішньої політики та проекту державної програми.

Можна сказати, що постанови IV Великого Збору це синтеза усього досвіду боротьби за 40 років, це також підтвердження і поєднання усіх постанов попередніх Великих Зборів. Ми вже згадували, що постанови двох перших Великих Зборів надають великої ваги ідейній боротьбі вихідною точкою якої є українська нація. Постанови III НВЗ мали сухий прагматичний характер без світоглядного підкреслення. Постанови IV Збору роблять синтезу одного і другого. В них не поминено світоглядних питань, а рівночасно відведено багато місця питанням стратегії і тактики і політичній програмі ОУН.

Коли ходить про IV Великий Збір, то тут маємо до діла не з одним документом під назвою "постанови", але з цілим рядом документів, звернень, відозв, постанов окремо датованими та підписаними. Цілість документів IV Великого Збору обіймають 90 сторінок друку великої вісімки.

Новим у цих постановах є спосіб звернень:

1. Звернення до українського народу, 2. Звернення до українців у вільному світі, 3. Звернення до поневолених народів і їх еміграцій, а відтак цілий ряд становищ та принципів.

Дуже важним документом є "Українська держава і її організація, який має форму тимчасової конституції. В постановах попередніх Зборів були лише вичислені засади державної організації.

ОСНОВИ КОНСПІРАЦІЇ

К о н с п і р а ц і я, - це слово латинського походження і означає - ПРИХОВАННЯ.

У підпільно-революційній боротьбі, це така поведінка членів організації, в якій всіма можливими способами ПРИХОВУЄТЬСЯ ВСЕ, що зв'язане з нелегальною організацією, її боротьбою і діяльністю.

О б е р і г а т и таємність підпільної діяльності, - це значить НЕ ДОПУСТИТИ ВГЛЯДУ в цю діяльність, передусім ворога, а також інших осіб, які хоч і не є ворогами, але й не зв'язані з підпільною організацією, а через те не зобов'язані тримати її тайни.

Вимога охороняти таємність також перед іншими особами обґрунтована фактом, що ворог саме через них, користуючись тим, що вони з одної сторони не зобов'язані тримати організаційні таємниці, а з другої навіть не вміють цього робити, може завжди при відповідній тактиці від них таємниці здобувати.

Конспіративна чинність дозволяє уникати ворога, уможлиблює підпільну діяльність та охороняє функції членів нелегальної організації.

З цього випливає, що ВСІ особи, які беруть участь у підпільній діяльності є зобов'язані дотримуватися правил конспірації.

Конечним є також пам'ятати, що не таємна поведінка одних має потім погані наслідки для других, хоч би ті останні поводитися за всіма правилами конспірації.

Конспірацію, також, не треба розуміти тільки як уміння "тримати язика за зубами", а протилежно, - конспірувати, - це передусім правильно вести підпільно-організаційну роботу в усіх ділянках, у всіх обставинах, НЕ виявляючи себе.

Сам факт легального чи нелегального діяння ще не вимагає застосування конспірації. Вирішальною є вимога ЗАТАЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ. Ступень важливості таємниць та безпека осіб, це найвищі категорії підпільно-організаційного діяння, які вимагають суворого застосування конспірації.

Очевидно, що члени конспіративної організації на терені нейтральної держави не потребують так суворо застосовувати конспіративність, як на терені ворожої держави, проти якої ведеться ця діяльність, а тим більше держави з сильним поліційним режимом. Пам'ятати належить, що ступень суворості таємної поведінки має великий вплив на ведення нашої праці. Тому, отже, є зрозумілим, що чим більша конспіративна поведінка при праці, тим більше треба витратити часу, засобів, а то й здоров'я та

при зменшені осягів праці. Але з цього не вільно робити висновку, що нехтуючи засади конспірації ми можемо використати час, цілком зменшити кількість витрачених засобів або збільшити до вільно наші досягнення.

Цілковите нехтування конспірацією мусить завжди привести не тільки до зменшення досягнень, але й до цілковитого розгрому роботи і фізичного знищення осіб, що належать до підпільної організації.

Треба завжди вміти знайти гармонійне співвідношення між потрібним ступенем суворости конспіративної поведінки та забезпеченням підпільної діяльності.

Логічно буде зайвим затримувати розгін праці суворо таємною поведінкою там, де вистачить менш суворого ступеня. Та з другого боку, треба пам'ятати, що забезпечення таємниць підпільної діяльності та осіб зв'язаних з нею, іноді є важливіше ніж саме досягнення праці. Коли йдеться про безпеку осіб, то забувати не вільно, що виховання нових молодечих кадрів ОУН дуже складне й тому для їхньої безпеки не треба вагатися застосувати більш суворий ступень таємної поведінки, хоч би це було коштом додаткових засобів, або тимчасовим зменшенням досягнень праці.

Насамперед звернемо головну увагу на найбільш суворий ступень конспіративної поведінки, відхилення від якого можуть вимірюватися конкретними умовами праці, взявши під увагу такі факти: місце діяльності, оточення, рівень засягу ворожого діяння, безпосередньо чи посередньо та постійно загострена увага про безпеку Організації.

Важливим є також знати, що принципи таємної поведінки відносяться до самого життя з безліччю різних життєвих ситуацій, і через те ми в цьому конспекті не вичерпаємо усіх можливостей.

Найважливіше, - це постійно мати на увазі головне завдання конспіративної поведінки та, не роблячи відхилень від її головних правил, завжди вміти оцінити ситуацію та відповідно до неї застосуватися.

Вирішальним при цьому буде: швидкість/спостережливість/, самоопанування/рішучість/ і відвага.

Конспірація, як спосіб і форма дії і поведінки не завжди одне й те саме. В залежності від ситуацій, - конспірація має різні види та виявляється в різних способах. Суть справи залежить від обставин, а передовсім від рівня небезпеки, а тому бувають різні ступені конспірації.

Що належить конспірувати?

- . а/ саме існування Організації
- б/ сукупність її діяльності, або частину

в/ внутрішні справи Організації, як: членство, організаційна структура, методика, тактика, планування.

Відносно членства - члени Організації мусять конспірувати:

- а/ свою приналежність до Організації
- б/ участь в організаційній роботі
- в/ окремі організаційні доручення та їх виконання.

Конспірування дії:

- а/ суворо конспіруємо сам факт, що організація має щось спільне з даною акцією
- б/ факт на скільки Організація бере в ній участь та як її провадить/зв'язок між Організацією і акцією/.

Підпільно-революційна організація конспірує своїх людей, членів, конспірує тактику боротьби, але ніколи не конспірує самої ідеї.

Існує дуже багато причин і можливостей виявлення підпільної організації, а особливо тоді, коли організація розростається, поглиблюється і проявляє живу активність.

Найбільша небезпека загрожує організації підчас набору нових членів у її ряди. В таких випадках треба провадити роботу дуже обережно, набір нових членів піддавати суворій перевірці та випробовувати їх на легальному секторі.

МОВЧАЗНІСТЬ - ОСНОВА КОНСПІРАЦІЇ.

Найчастіше деконспірують себе члени - СЛОВОМ. Всі люди вміють говорити, та тільки деякі з них вміють мовчати. Навіть у народних приказках звертається увагу, що не добре багато говорити: "мовчи язичку, кашки дам", "млин меле - мука буде, язик меле - біда буде". Тому найкращою обороною від деконспірації словом, є **МОВЧАЗНІСТЬ**. Мовчати значить - ніодного зайвого слова не сміє сказати член організації. Він говорить про організаційні справи тільки там, де потрібно, кому потрібно і скільки потрібно лише на форумі організаційних зустрічей. Від мовчазности членів найбільше залежить існування та дія підпільної організації. **МОВЧАЗНІСТЬ ЧЛЕНІВ Є ОСНОВОЮ КОНСПІРАЦІЇ**. Деякі люди вже зроду мовчазні, а тим, кому мовчазність потрібна, а вони її не мають - треба самим, силою своєї волі виробити собі цю добру прикмету.

Члени підпільної організації повинні раз на завжди пам'ятати, що вони мусять уміти мовчати, бо інакше вони ніколи не виконають покладених на них завдань, а навіть через "довгий язик" згублять себе та спричинять згубу багатьом своїм друзям. Кожний член організації стоїть на сторожі її безпеки: він повинен якнайбільше бачити й чути, що діється і говориться навколо нього, але сам у розмові завжди і всюди обмежується. На те, чи людина мовчазна, чи любить багато говорити, звертається особливу увагу при доборі людей до підпільної організації. На таких

людей-членів підпільної організації, що не вміють мовчати, звертають особливу увагу ворожі агенти. Балакучі люди стають об'єктом, в який вдаряють ворожі агенти при виконванні своїх завдань.

Балакучість, - це найбільший ворог підпільної організації, та водночас найкращий приятель ворожої розвідки або контррозвідки. Вона допомагає викривати людей, плани, розконспіровувати діяльні справи. Балакучі члени, - раніше чи пізніше нанесуть ударів організації. Такі люди НЕ ПОВИННІ МАТИ МІСЦЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ, яка мусить розвивати свою діяльність в умовах підпілля.

Найчастіше причиною балакучости є:

ЧВАНЛИВІСТЬ

Нею відзначаються такі типи людей, які завжди люблять імпонувати іншим і через те всюди чваняться./Такими звичайно є, хоч не завжди "молодики" - новачки організації/. Чваньки, якщо вони є в рядах підпільної організації, дуже небезпечні, їх треба позбуватися або викорінювати з них цю погану прикмету. Для ворога ці люди є дуже пригожим ґрунтом, зокрема для ворожої розвідки. Бувають випадки, що такий чванько наслухавшись і начитавшись, хоче якнайшвидше поділитися всіми відомостями з кимсь зі свого оточення. Його прямо душить надмір таємниць і він шукає когось, кому він міг би передати частину своїх відомостей. Тоді він, звичайно, розконспіровується перед людьми, які може й могли б знати про це, але не повинні цього знати. Наслідки приходять скоро. Сказана таємниця летить з уст до уст і так звичайно виявляються всі таємниці. Балакучість, "довгий язик", - це прикмета людини з слабкою волею. ГОВОРИТИ ТРЕБА, АЛЕ ТРЕБА І ЗНАТИ, ЩО, ДЕ, ТА ГОЛОВНЕ, З КИМ.

Чванькуватих людей дуже легко можна потягти "за язик". Вистачить лише зручно виявити своє легковаження до них, а вони зараз стануть вас переконувати всіми способами, що вони вже зробили в своєму житті й скільки ще можуть зробити і до того ніхто інший, а тільки вони.

Хвальки залишаються такими все життя і хіба лише до глибини душі потрясаючі переживання можуть змінити їхню вдачу. Через те хвальки безумовно до таємних умов життя непридатні і їх слід уникати.

Існують ще інші причини надмірної балакучости. Ними бувають часто - психічні хіби людини, як: гнів, злість, жаль, заздрість, занадто гарний настрій, при вживанні наркотиків. Звичайно такі моменти вміло використовує ворожа розвідка. Вона, знаючи психіку людини, а зокрема слабкі сторони даної особи, - підходить до нього так, що він розкаже їй все, чого він в інших обставинах не сказав би.

Досить сказати наприклад чоловікові, який хворобливо ам-

бітний і любить чванитися щось неприємне йому, його омбії, - і він зараз буде себе обороняти, а обороняючись буде говорити про свої подвиги, та про те, який він визначний, відважний і т.п.

Вміло використовуючи всі моменти психічного стану людини, можна її довести до того, що ця людина почванитися і скаже важну справу, про яку вона в нормальному стані ніколи не говорила б. Дуже часто розконспіровуються люди в п"яному стані, закохані, схвильовані, змучені та розчаровані. Таких ситуацій, передусім, не вільно створювати, як також їх треба оминати. Люди, що швидко піддаються психічним забуренням в нашій роботі молодісні.

МОВЧАЗНОСТІ ПОВИННІ ДОТРИМУВАТИСЯ ЧЛЕНИ ПІДПІЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ НЕ ЛИШЕ В СЛОВАХ, АЛЕ Й НА ПИСЬМІ/не можна писати організаційного щоденника чи споминів/ І В ПОВЕДІНЦІ.

ПРИТУПЛЕНИЙ ЗДОРОВИЙ РОЗУМ І КРИТИЦИЗМ

Є багато людей, що не вміють критично дивитися на деякі справи, не вміють оцінювати подій, людей як слід, не вміють відрізнити певного від можливого, неправди від правди, важливого від неважливого, а все приймають за "добру монету". Люди, що не вміють здорово дивитися на справи, що мають т.зв. "притуплений здоровий розум і критицизм" - часто свідомо і несвідомо можуть пошкодити в багатьох справах. Такі люди повинні пам"ятати, що є речі про які можна говорити:

- а/ завжди, всюди й зі всіми: про хрестини, народження, погону, похорон, словом про побутові справи.
- б/ з деkim: про справи зв"язані з організаційною роботою, можна говорити лише зі своїм зверхником або підпорядкованим.

Наприклад: за німецької окупації один член помітив, що з погано стереженого будинку можна вкрасти зброю. Про це він розповів голосно всім. Тим часом забрав хтось інший зброю, але підозріння впало на нього тому, що він говорив про цю можливість усім.

- в/ ніде, ніколи і ні з ким: про такі справи, які вже минули, а мимо того ще й далі стоять у гострій колізії з правом даної влади.

Кожне слово, яке людина, зокрема член організації хоче сказати, він повинен наперед обдумати, бо за кожне слово, кожний член зокрема несе відповідальність перед своєю організацією. На всяке запитання слід відповідати продумано. Ніколи не давати відповіді непродуманої.

На людей, що не мають "здорового розсудку і критицизму", мають також великий вплив психічні забурення: гнів, заздрість, страх і ін.

Приклад: наш член стаємничив в одну справу свого доброго

й випробуваного приятеля-нечлена. Через деякий час обидва посварилися. На цьому не скінчилося. Добрий приятель хотів помститися, пішов до поліції, видав свого друга, якого поліція арештувала/причиною тут гнів/. Інший приклад: син працював у підпільній організації. Батько знав про це, що його син працює, але мовчав. Одного разу поліція заарештувала всіх підозрілих у політичній роботі. Батько з "притупленим здоровим розумом" іде до поліції та за допомогою підкупу, добивається побачення з сином і говорить йому в присутності поліцейця: "бачиш, сину, я просив тебе, щоб ти не займався такою роботою". Батько, не знаючи, як стоїть справа, висловився необережно, вказуючи про причину його арештування, хоч поліція не мала доказів, а яку син заперечував. Так батько всипав сина. Ще один приклад: батько підозрівав сина/не зі злого наміру/, що син займається протинімецькою роботою. Син перебував в підпіллі і не мав постійного зв'язку з батьком. Після загального арешту подібних синові людей, батько, не маючи певности, що сталося з сином, йде до поліції і там питається за сином. Син саме в той час скривався перед арештом поліції. Тут проявився у батька брак здорового розуму, бо не перевіривши наперед, чи син дійсно арештований запитував у поліції за сином, чим звернув їхню на сина увагу.

НЕВМІННЯ РОБИТИ ВИСНОВКІВ

Часто членам підпільно-революційної організації доводиться працювати і говорити з різними людьми. Цих людей треба насамперед пізнати, а щойно тоді починати з ними розмову/насамперед робиться логічний висновок/. Якщо напр. розвідчик підходить до німця з метою щось довідатися, як українець - він не виконає покладеного на нього завдання. Інакше буде діяти член організації, якому не йдеться про те, щоб щонебудь "витягнути" від німця, - напр. член-пропагандист.

Великий вплив на балакучість людей має вживання різних наркотиків, а в першу чергу вживання алкоголю. До людей, які впливаються не можна мати довір'я. Натомість уживання тютюну, морфїни чи кокаїни послаблює волю людини і робить її здатною на далекоїдучі уступства. Сильний курець чи морфїніст/головно жінки/ готовий заплатити всяку ціну, щоб тільки добути наркотик для заспокоєння своїх нервів. Такі люди непридатні до таємної праці. Щодо сну, чи природнього чи в стані гіпнози, то не стверджено, що в тому стані людина може видати таємницю.

З наведених вище причин стає самозрозумілим, що до таємних умов життя найкраще придатні люди, мовчазні зроду, нечванькуваті, без хворобливої амбіції, люди з критичним поглядом, самопанованістю та без нахилів до вживання наркотиків.

ВІДПОВІДАЛЬНА ПОВЕДІНКА

Члени організації деконспіруються не тільки словом але й поведінкою. Часом людина може нічого не говорити, а через свою невідповідну поведінку здається підозрілою. При розгляді поведінки членів підпільної організації треба брати до уваги головні пункти оточення, в яких вони живуть. Члени організації повинні вести себе в кожному оточенні так, щоб нічим не відрізнятись від цього оточення, а навпаки, щоб бути його гармонійною складовою частиною. Поведінка членів підпільної організації в кожному оточенні повинна бути прородня, логічна.

А/ БЛИЗЬКЕ ОТОЧЕННЯ

Найближчим оточенням, в якому живуть постійно або найчастіше перебувають члени, є родина. В своїй родині члени підпільної організації повинні поводитися так, що б нічим не зрадити їм своєї належності до підпільної організації. Але в цьому належить керуватися доцільністю/часом навіть треба, щоб родина дещо знала/. Поведінка серед власної родини залежить від:

- а/ наставлення членів родини до даної справи
- б/ моральної вартості і характеру членів даної родини
- в/ їхніх заінтересувань та інтелектуального розвитку.

Якщо члени родини не мають виразних симпатій до даної справи, але при тому морально сильні, характерні й відповідно інтелектуально розвинені, то поведінка серед такої родини може бути настільки вільною, що члени родини можуть дещо догадуватися, але не можна їх відкрито втаємничувати в ці справи. Натомість можна втаємничувати в окремі справи членів родини лише У ВИПАДКУ ПОТРЕБИ і до того лише тоді, коли виконані принаймі передні вимоги, - це симпатії до даної справи та моральна сила тих членів родини. При тому треба мати на увазі, що саме родина найбільше ризикує у випадку якоїсь невдачі. В таких обставинах, члени родини морально хиткі, а при тому малоосвічені можуть цю невдачу збільшити.

Дуже велику увагу треба звертати на поведінку серед родини, якої члени живуть у взаємній незгоді через масткові чи інші непорозуміння. Дуже треба оберігатися дітвори, головню того віку, в якому ще не пробудилися в ній певні національні чи хочби родинні почуття. Та, крім усього вище сказаного, член підпільної організації, що живе з своєю родиною, повинен відповідно наставити родину до даної справи так, щоб родина тоді, якщо членові щось трапиться, могла йому допомогти, а не була цим збентежена. Родина, якщо буде відповідно ставитися до його роботи, напевно займе в критичних моментах відповідну поставу. Якщо родина не є поінформована відповідно про певні справи, то часто може спричинити погані наслідки. Тому треба обов'язково розглянути всі обставини в родині та навчитися правильної поведінки, щоб бути певним про наслідки, які родина може викликати невмілою поведінкою.

ЯК ПОВИНЕН ЧЛЕН ПІДПІЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПОВИДИТИСЯ З СУСІДАМИ

Із сусідами треба поводитися приблизно так, як з родиною: звернути увагу на те, як сусіди ставляться до родини, до нього самого, та до його роботи. Насамперед треба звернути увагу на те, якої сусіди національності. Якщо вони тої самої національності, якої член підпільної організації, тоді краще зробити їх до себе прихильними, якщо вони чужинці, тоді треба їх принципово вважати за ворогів, але при тому жити з ними в добрих відносинах. Сусіди можуть бути часто/навіть несвідомо/ для нас корисні, з особливих до нас симпатій, можуть дати, якщо буде потреба, добре свідчення про нас, або й чимнебудь іншим допомогти нам. Добрі відносини з сусідами треба теж відповідно розуміти. ЦІ ВІДНОСИНИ НЕ ПОВИННІ БУТИ ЗАНАДТО БЛИЗЬКИМИ, щоб сусіди не могли бачити вільно нашої роботи, щоб не хотіли нас часто відвідувати, бо часте відвідування сусідів, чи взагалі знайомих в"яже, поперше руки в роботі, а подруге деконспірує члена підпільної організації. Також треба завчасу дрібними подарунками здобути дружню прихильність до нас окремих сусідів, якщо це виявляється доцільним/, але ціна цих подарунків не повинна вказувати на наші грошові можливості.

Можна також вести певні розмови чи навіть влаштовувати певні ситуації, які викликали б у наших сусідів враження про нашу "порадність". Якщо наші справи вимагають пізнього повернення до дому або довшої відсутності або частих відвідин/головне чужих людей/, - то треба придумати відповідне виправдання цього перед сусідами.

В нових будинках з тонкими стінами не можна розмовляти голосно або викликати підозрілі звуки/напр. випробовування зброю/. Взагалі, треба завжди пам"ятати правило, що навіть "стіни мають вуха". Також сусіди, які живуть над нами або під нами можуть легко підслухувати безпосередньо, а навіть через вбудовані підслухові апарати записувати нашу розмову. Якщо ми живемо в когось на квартирі або в готелі, то треба зразу перевірити, чи хто не обшукує наших речей. При цьому може дуже допомогти наша пам"ять, коли ми не забуваємо, як поклали речі перед тим, як пішли з дому. Можна теж при допомозі різних знаків/нитки і взагалі мініатюрні речі/ відповідно порозкладаних по кімнаті й наших речах ствердити чи хтось не обшукував наших речей. Для цього можна також посипати підлогу нашої кімнати відповідним порошком, але тільки тоді, коли ми виключно самі займаємо дане помешкання. Дуже доцільним є здобути деякі особисті таємниці наших сусідів/напр., що вони беруть живу участь в нелегальній торгівлі та інше/, бо цим можна їх потім "шахувати".

Сусіди іншої національності звичайно стають свідками проти нас, хоч бувають випадки, коли вони намагаються своїми зізнаннями нас виправдати. Це залежить головне від нашої поведінки супроти них. Пам"ятати, що першим джерелом відомостей про нас є наші сусіди. Тому треба влаштовувати наше співжиття з ними так,

щоб вони не мали до нас ані жалю, ані злоти, хоч би при тому терпіли тимчасово особисту шкоду чи невігоди.

Якщо йде про сусідів нашої національності, то під умовою, що вони відповідають всім трьом вимогам, що наведено вгорі відносно членів родини, можна поводитися так, щоб вони дещо догадувалися про нашу діяльність. Саме здогадування ще не дає їм підстави, щоб висловлювати свій погляд про нас, але часом вони можуть нам допомогти попередженням або порадою.

У великих будинках, в яких окремі доглядачі є затруднені, треба з ними жити в добрих відносинах. Звичайно, це є бідні люди, які саме через свою бідність дають ворожій поліції всякі відомості. Іноді дрібні подарунки харчів чи грошей можуть їх зобов'язувати супроти нас. В такому випадку вони можуть нас попередити, а у всякому разі їхні відомості про нас будуть помірковані.

З нашими знайомими слід поводитися від близькості нашого співжиття з ними та виконання вищезгаданих трьох вимог до членів рідні. Доцільним є завжди залишити собі деяких добрих знайомих на "запас", це є не виявити назовні яскраво нашого співжиття. У випадку якоїсь небезпеки, такі знайомі можуть стати нам в пригоді.

ЧУЖЕ ОТОЧЕННЯ

Якщо ми знаходимося в цілком чужому оточенні, треба зразу вважати таке оточення за вороже. В такому оточенні треба поводитися з кожним обережно, вважати людей в цьому оточенні принципово за ворогів і влаштовуватися відповідно до таких обставин. Якщо ми перший раз у чужому місті й буде потреба ночувати раз або кілька разів у готелі, або будинку, де живе багато різних людей, треба швидко пізнати цих людей, щоб знати, яку тактику до них застосовувати. Якщо треба буде жити довго в такому оточенні, то треба обов'язково налагодити приятні відносини з сторожами будинків, чи готелю, бо вони майже завжди служать поліції. Але нав'язування таких відносин мусить бути природне, мусить мати логічну причину. Щоб здобути собі прихильність сторожів будинків чи готелів, виробити в них дійсне довір'я, "добру думку", можна час-до-часу давати якісь подарунки, робити якісь послуги та завжди добре й чемно з ними поводитися.

Член підпільної організації ніколи не повинен розмовляти із зовсім незнайомими особами, непевними людьми.

Коли трапиться ситуація, що ми почали розмову з незнайомою або непевною людиною, або така людина сама нас втягнула в розмову, то в ніякому разі не можна розмовляти не то що на організаційні теми, а навіть на ніякі політичні. Ворог часто навмисне провокує на такі теми, щоб пронюхати чим "цікава" людина дیشه, але ми повинні виявити до таких тем байдужість, незацікавленість, нудьгу. Деколи треба в такій розмові користуватися неправдою, але тоді це треба робити "гладко" і сказане пам'ятати. Така

БУДЬМО ВІРНІ, БУДЬМО ГОРДІ, БУДЬМО МУЖНІ, БУДЬМО ГОТОВІ !

/Голос патріотичної душі/

Земле-Мати, Україно святая! Дніпром Твоїм одвічним сивим у Чорне море широке пливуть, пливуть кроваві сльози Твої... Дани безкраї і безмежні степи Твої утовщені тілом козацьких рідних дітей Твоїх, тілом дідів, батьків і братів, борців за Право і Правду святу, за Твою Волю і Долю ясную.

І докором стоїть і мовчазно сумує на просторах незмінних ряд густий безіменних могил.

І Дніпровою сивою хвилею, кроваво-слізною і мовчазним смутком дорогих, рідних гробів промовляєш до нас, кличеш нас, Земле-Мати святая.

І сльози Твої, і муки Твої, і Твої рани нестерпні тугою нам рвуть серця і палять наші душі горем нестихлим.

Сльозам Твоїм, ранам Твоїм, мукам Твоїм і Твоїм терпінням надлюдським, Твоїй незламній боротьбі, будемо вірні, будемо вірні назавжди.

БУДЬМО Ж, О, БУДЬМО ЖЕ ВІРНІ !

Київе Великий, Єрусалиме України, негасима славо князів-русів і козацьких гетьманів - мужів державних! На сторожі Правди і Волі Вітчизни, як найбільша святиня, як найміцніша твердиня, як найясніша мрія рідних поколінь непохитно і міцно від віків став Ти, Золотоверхий.

Зі Сходу і Заходу, з Півдня палкого і зі студної похмурої Півночі дикої залізом, вогнем і люттю бризкали і сипали у Тебе ударами вороги Твої.

І стояв і не схитнувся, і стоїш і не схиляєшся, і сяєш, як велитень могутній непоборний, як герольд вірний Волі і Державности України від віків у серцях вірних синів Її.

Дзвоном св. Софії благословляв Ти старо-руські князівські дружини; дзвоном Софії св. благословляв Ти козацькі могутні і славні полки; під тінню Твоїх старовинних мурів промінням світлоясної величної державнопрестольної слави освячував Ти борців своїх, рідне військо Твоє, що народилося у лоні Твоїм і в боротьбі за славу України і за славу Твою по всіх світах лицарську воєцьку честь нестерпними лаврами вкрило...

І від прадідів до правнуків у нерозривний залізний ланцюг змагань та у золоте коло слави у новій боротьбі за величне ім'я Твоє і нас, і нас Доля ув'язала.

І судилося і нам прадідівську ясну зброю на гнобителя Вітчизни, на дикого ворога з півночі чесно і мужньо піднести.

І ми бо, правнуки, Твої у новочасній борні за гучне, солодке і державне ім'я Твоє престольного Твого благословіння і проміння Твої величної нестерпної слави у сивих мурах Твоїх побожно і благовінно черпули.

І за цей найцінніший дарунок долі нашої, за пролляту на нас славу Твою хай же будемо завжди і завжди вдячні і горді!

БУДЬМО ЖЕ, БУДЬМО ЖЕ ГОРДІ!

У кровавих змаганнях на рідній землі, у Києві, стовежатій столиці, освятили ми славою і честью бойові прапори свої.

У вогні битв прийняли ми в них великого невміручого Духа Державних Провідників і войовничих Вождів наших - могутніх князів україно-руських і незабутніх гетьманів козацьких.

І у Великім Ісході, що нам у боротьбі доля судила, чистими, несплямованими вин если стяги свої на чужину і тут серед терпінь найбільшу святиню свою, ці найдорожчі реліквії наші, як символ проречистий боротьби за Волю і Державність Батьківщини чесно заховали.

І в сумну годину передчасної смерти Головного Отамана Симона Петлюри, полк. Євгена Коновальця і Степана Бандери ті свої прапори бойові над їх мученицьким тілом схилили й осяяли їх нетлінністю їх величнього Духа і їх заповіти, як незгладимі визвольні гасла, святою кров'ю їх на наші стяги вписали.

І хоронили нас прапори бойові, могутні і незборні сторожі і вісники козацької лицарської чести від усіх блудних на чужині шляхів манівцями, у терпіннях наших і турботах тут на єдинім простім шляху до України-Вітчизни і до Києва-Столиці, правдивими дороговказами ставши.

І вселили вони в нас надію святу і віру незломну; і у серця витривалої непохитної вірності і вояцької мужності нам увіляли.

І будемо вірні велінням Батьківщини-України; вірні будемо заповітам Києва і пророчим гаслам прапорів своїх, у бурі і вогні битв на рідних ланах та у столиці золотoverхій освятили.

І будемо мужні на чужині далекій, віру велику незломну у переможну Правду нашу святу у серцях і душах своїх мужньо поклавши.

БУДЬМО ЖЕ, БУДЬМО ЖЕ МУЖНІ !

Поки не здобуде Україна Волі і Права свого, поки Київ не освятиться, не засяє величчю державностольної слави, поки не стануть бойові наші стяги при вівтарі св. Софії, поки не відзвонять дзвони її і не відіграють сурми бойові перемоги нашої Правди - не скінчиться бій, не вщухне боротьба, не поржавіють шаблі і рушниці, не відпочине завзятий дух вірних синів і лицарів Вітчизни-України.

І буде ж, буде суджено нам ще раз нашого часного меча на ворога нашої Волі піднести; і буде ще суджено нам наші бойові стяги величні у бурю і вогонь останньої боротьби во ім'я України-Держави і Києва-Столиці у новій напрузі здвигнути.

І у день, і в ночі, і повсякчас на цей священний чин, на служення велике, на незлічимі тяжкі вояцькі труди маємо бути розумом, чуттям і волею готові.

БУДЬМО Ж, ТА БУДЬМО Ж ГОТОВІ !

ГУРТУЙМОСЯ !

ттТтт

КАЗКА ЮНОСТІ

Луна симфонія світання,
Мов будить давню давнину.
І казка юності остання
Тікає в синю далину
За виднокола-виднокраї,
А я її не здожену...

Хоч почуваюся на силі -
Бо перший іній - то не сніг,
То дні минулі, тугокрилі,
Мов гирі, в"яжуться до ніг.
І чим напружуюся більше -
Тим уповільнюється біг...

І так усе прозоро-ясно!
Серпневий тихий зорепад,
І сад, обтрушений дочасно,
І гостру слово невпопад...
І відчуття, щоб не зблукатись
Серед спокусливих принад.

Сторінок мудрих - не злічити!
Не всі вдалося осягти.
Але ж не можна в світі жити
БЕЗ МРІЇ,

ВІРИ,

БЕЗ МЕТИ.

Не можна в світі не боротись,
Не прагнути ПЕРЕМОГТИ !

Юрій ПЕТРЕНКО
з книги "РУБІЖ"

пппппп

#####

Як не крути,
на одне виходить,
слід би катюгам давно зазубить:
можна прострелити мозок,
що думку народить,
думки ж не вбить!

В. Симоненко

#####

Не оплакуй ні мрій, ні згадок
загуби своїм прикростям лік...
Щастя треба - на всякий випадок.
Сили треба - на цілий вік.

Л. Костенко

#####

xxxxxxxxxxxx

Земле рідна!...

Хто тебе любов"ю обікраде,
Хто твої турботи обмине,
Хай того земне тяжіння зрадить
І з прокляттям безвість проковтне!

В. Симоненко

xxxxxxxxxxxx

Обпали мене... Обпали мене
синім полум"ям всевідданости,
як обпалюєш днища глиняні
вихрової тривкої давности,
як обпалюєш гнівні помисли
революцій вогнями частими...
Розпали мене синім полум"ям
найпекучішої сучасности
і відмов мені в полохливості,
що снується між днів безбор"ями.
Дай громи свої, немилості
і велике чуття історії.

О. Шарварок

xxxxxxxxxxxx

СКЕПТИКАМ

Умови,
Обставини,
Час,
Середовище...
Досить скніти,
Опротивіли мені!
Паганіні на одній струні
Струсонув світом.

В. Фільварочний

xxxxxxxxxxxx

#####

"...БАНДУРИ БУДЯТЬ МИНУЛЕ -

СУРМИ В МАЙБУТНЄ ЗВУТЬ !...

Л. Костенко